

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

listopad 2019 / ročník XXIX

700 LET
k uznání zásluh
Anežky České

PŘÍRODA
NENÍ BOŽÍ DŮL

SHODNOUT
se ve víře?

Ludmila Plátová:
vždy je možné
najít důvod k radosti

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Stefano Gorla

Škola modlitby pro malé myšky Dobrodružství myšáka Jirky

První seznámení se základními křesťanskými modlitbami pro předškoláky a malé školáky ocení všichni ti, kdo chtějí vést děti dál než k pouhému opakování modliteb nazpaměť.
68 stran, brožovaná,
199 Kč

Wojciech Werhun

Malá duchovní cvičení 60 inspirativních karet pro váš duchovní život

Malá duchovní cvičení. Kapesní příručka pro osobnostní a duchovní růst. Soubor cvičení založených na tradici sv. Ignáce z Loyoly. Přizpůsobte si je a využívejte, jak potřebujete Vy.

Aleš Opatrný

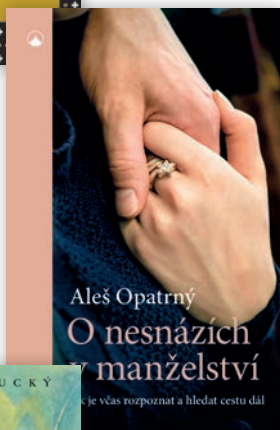
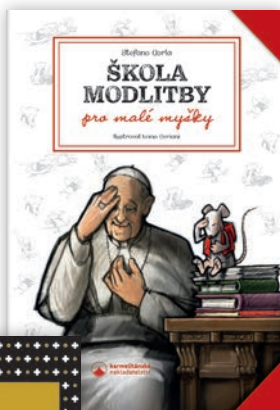
O nesnázích v manželství Jak je včas rozpoznat a hledat cestu dál

Žádné manželství není procházka růžovým sadem, těžkostí se nevyhnou nikomu. Manželé dělají chybná rozhodnutí, ale ta by neměla vést k jejich definitivnímu rozchodu. Ani série špatných rozhodnutí nemusí končit rozpadem manželství. Když se tak totiž stane, bolest všech zúčastněných je nesmírná.
112 stran, brožovaná,
179 Kč

Oldřich Selucký

Svatá Anežka Příběh české princezny

Okouzující příběh svaté Anežky České, té nejchudší, ale také nejpodivuhodnější české princezny. První čtení o Svaté Anežce pro školáky a předškoláky, jejich rodiče a prarodiče, napsal a namaloval Oldřich Selucký.
32 stran, vázaná,
219 Kč

Obsah

Editorial	3
700 let k uznání zásluh Anežky České	4
Ludmila Plátová: vždy je možné najít důvod k radosti	6
Vzpomínka na svatořečení a římské babí léto roku '89	7
Kniha o svaté Anežce...	8
V domě sv. Františka slavili svátek svého patrona	9
Já už nemůžu!	10
Animátoři aneb Boží hrdinové	11
Jak za jeden den zachránit svět	14
Slovo života pro děti	12
Dětský katechismus trochu jinak	14
Nový projekt do škol	15
Příroda není Boží důl	16
Ztráty a objevy	17
Personalie	17
Zve vás...	17
Šumavské kostelíky XIV.	18
Šumavská trilogie Františka Honizala	20
Strakonická svatováclavská	21
DCR připravuje a zve...	21
Vycházejme k bratřím a sestřám	22
Shodnout se ve víře?	23

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 11. 2019

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na obálce: Sv. Anežka Česká - Princezna a Řeholnice; Praha 2011, Arcibiskupství pražské, Volné dílo, commons.wikimedia.org

Slavnostní bohoslužbu k zahájení akademického roku na Jihočeské univerzitě celebroval 2. října 2019 v katedrále sv. Mikuláše biskup Pavel Posád.

Editorial

Na mnoha věcech kolem sebe vidíme, jak čas nezadržitelně plyne. Je zde nový měsíc listopad a s ním nové číslo našeho diecézního časopisu Setkání. Vzal jsem na sebe úkol napsat do tohoto listopadového čísla úvodní slovo.

Myslím, že posláním tohoto slova je naladit čtenáře k tomu, aby se těšil na každou stránku tohoto čísla. Je ale možné – vím to ze zkušenosti – že každý čtenář má tu „svou rubriku“, kterou vždy vyhlídí a kterou čte vždy jako první a teprve později další články, možná až na konec úvodník.

Ať už je to tak, nebo jinak, je mou snahou všechny povzbudit a nějak inspirovat. Hned na začátku měsíce jsou Slavnosti, které nelze přehlédnout. Především je to Slavnost všech svatých a následující den Památka všech věrných zemřelých. Tyto dva dny mají hlubokou souvislost až tak, že je mnozí spojují a zaměňují. Říkají: „na vše svaté“ pojedeme na hroby tam a tam. Je nesmírně moudré se první listopadový den inspirovat někým z nekonečného zástupu svatých, a jejich život nejen obdivovat, ale také napodobovat.

A pak další den, a vlastně po celý měsíc listopad chodíme na hřbitov, navštěvujeme hroby našich blízkých, vzpomínáme, zapálíme svíci a hlavně se za ně modlíme. „Na dušičky vzpomínejme, z očištcy jim pomáhejme, budou na nás vzpomínat, až my budem umírat.“

Ale v měsíci listopadu je ještě jeden zářivý bod pro náš život a tom bych chtěl hlavně pojednat. Totiž 13. listopadu slavíme svátek svaté Anežky České. A letos je to zvláště důležité, protože si s velikou vděčností připomínáme 30. výročí jejího svatořečení (12. listopadu 1989 papežem svatým Janem Pavlem II.) Když jsem se chystal psát tento článek, udělal jsem si jakousi „mini-anketu“, jak to v našem národě vypadá se znalostí svaté Anežky České. Jistě nemohu dělat dalekosáhlé závěry z tak malého průzkumu, ale přesto to o něčem vypovídá. Mnozí, ať už mladí nebo starší, neví o jejím životě a působení skoro nic, nebo nic! Mnozí to jméno slyšeli, cosi jim říká, ale neví přesně co. Samozřejmě, že mi největší radost udělala množina respondentů, kteří svatou Anežku Českou znají. Mnozí dobře a někteří ji nejen znají, ale také ji milují, žijí s ní v přátelství, prosí ji o přímělu nejen za sebe, ale za celý náš národ.

Přál bych si, a věřím, že se o to mnozí přičiníme, aby letošní významné jubileum přispělo k rozšíření znalosti, úcty a lásky k svaté Anežce České, které náš národ za mnoho vděčí nejen v minulosti, ale i v době přítomné

Mons. Pavel Posád

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

700 let k uznání zásluh Anežky České

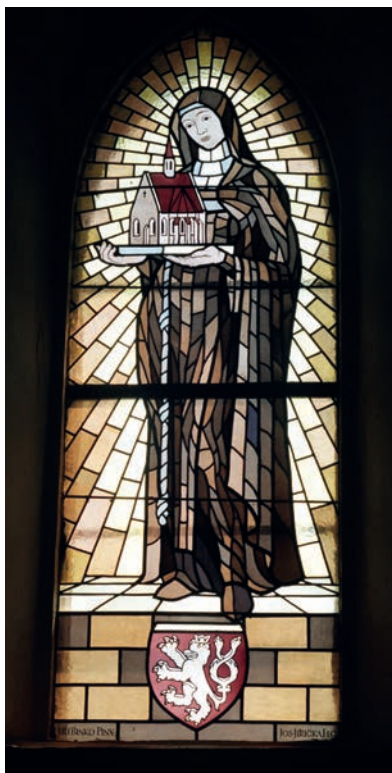
V těchto dnech si připomínáme svatořečení Anežky České v listopadu 1989. Počátek úcty ke světi se však vztahuje již k době těsně po její smrti a český národ se také dlouho snažil o oficiální uznání jejího kultu.

Nejstarším a nejvýznamnějším Anežčiným životopisem je legenda, na které jsou závislé všechny pozdější práce o jejím životě. Autorem tohoto díla by měl být anonymní pražský františkán, který žil ve stejné nebo o něco pozdější době než Anežka Česká. Legenda se svými pozdějšími opisy a přepracováními patří k nejdůležitějším zdrojům o životě světi. Mezi důležité prameny patří i papežské listy stejně jako čtyři listy svatě Kláry. Mezi duchovní dědictví svatě Anežky patří řád křižovníků s červenou hvězdou a ideál sv. Františka.

Cesta k uznání světi

V době lucemburské ani v následujícím období husitství a protestantských bouří se tohoto cíle nedosáhlo. Zlepšení nastalo koncem třicetileté války, kdy začali bollandisté (skupina vzdělavců zabývajících se kritickým zpracováním životopisů svatých, první jezuita Jean Bolland) vydávat *Životy svatých*. Po bitvě na Bílé Hoře se o Anežčino zviditelnění pokoušeli další autoři jako například Jiří Plachý, Bohuslav Balbín nebo Jan František Beckovský. Publikace k procesu blahořeční vyvrcholily v druhé polovině 19. století. Při přípravě beatifikace se osvědčilo několik kněží, mezi nimiž vynikl Jan Nep. Jenč, který vydal spis *Anežka Česká, Přemyslovna*, ve kterém shrnul svou práci v procesu blahořečení.

O uznání úcty pro Anežku měla zájem velká řada osobností v průběhu dějin. Jednou z nich byla manželka Jana Lucemburského, královna Alžběta, která podala oficiální žádost o Anežčino svatořečení papeži. V žádosti uvedla, že se na Anežčino přimluvu uzdravil její syn. O několik let později žádají o Anežčino kanonizaci Menší bratři a klarisky z Prahy, kteří ji formulují v tzv. postulačních listech. Ve druhém listu jsou vyzdviženy Anežčiny ctnosti, které mohou potvrdit klarisky, které s Anežkou žily. Za Anežčino svatořečení se u papeže Inocence VI. přimlouval i Karel IV. Vyřízení žádosti však znemožnily okolnosti spojené s návratem papežů do Říma z Avignonu. Další žádost následuje od císaře Leopolda I. v 17. století, který se přimlouvá na žádost pražských františkánů. V roce 1872 se téměř po celý rok konal v Praze informační proces kvůli úřednímu potvrzení úcty Anežky České. Součástí žádosti o potvrzení uctívání bylo 26 naléhavých prosebných listů.

Vitráž s motivem sv. Anežky v kostele sv. Mikuláše v Kruceburku (1945), zdroj: commons.wikimedia.org

Podklady z informačního procesu posloužily k vydání výnosu z 28. listopadu 1874, schváleného 3. prosince papežem, který potvrdil uctívání blahoslavené Anežky. Tento úřední akt se nazýval také „rovnocenné blahořečení“ a znamenal velké uspokojení pro české království.

Beatifikace impulzem svatořečení

V době, kdy se oslavovalo 650 let od Anežčina skonu, vzniklo hnutí za prohlášení blahoslavené Anežky svatou. Roku 1932 se tyto snahy projevily dlouhými seznamy jmen věřících původem z Čech i ze Spojených států, kde žilo mnoho emigrantů. Latinské prosebné listy do Říma zaslali různí církevní hodnostáři pod názvem *pro canonizatione Beatae Agnetis de Bohemia*. Tentokrát však tyto snahy znemožnila druhá světová válka. Roku 1948 byly předloženy nové žádosti ve věci kanonizace. O dva roky později se o stejnou věc snažil i arcibiskup Beran jménem všech českých i slovenských biskupů. Postup byl tentokrát zpomalen kvůli nenalezení Anežčiny ostatků, které byly v té době nezbytnou podmínkou ke svatořečení. Všechny

tyto překážky však nezabránilly novým pokusům. Pražský arcibiskup kardinál Tomášek obnovil žádost 16. února 1983. Po této žádosti měl následovat seznam Anežčiny ctností a jako účelné bylo shledáno se modlit za nějaký zázrak na Anežčino přimluvu.

Modlitba za zázrak na přimluvu Anežky České:

*„Bože, který jsi podivuhodný ve svých svatých,
vyslyš naši prosbu o svatořečení
naší blahoslavené Anežky Přemyslovny.
Už za svého života získala pověst světi
v evropském křesťanstvu.
Kéž se jí nyní dostane
brzkým svatořečením
celocírkevní úcty,
skrze Krista našeho Pána.“*

Odras Anežky České v umění

V malířství je Anežka znázorňována jako zakladatelka, divotvůrkyně a klariska. Přemyslovnu často malují i s beránkem

nebo s lvíčkem (erbovním znakem rodu), který zdůrazňuje její nevinnost a naprosté zasvěcení se Bohu. Zároveň tento symbol připomíná i římskou pannu a mučednici z 3. století, po které byla Anežka pojmenována, a která se také znázorňuje s beránkem. Často můžeme na Anežčiných obrazech vidět i lvíče – erbovní znak jejího rodu.

Kaple zasvěcené Anežce České vznikaly v období baroka pouze v křižovnickém řádu. První z nich byla vybudována v kapli sv. Františka Serafinského. V této kapli, která byla ozdobena mramorem, namaloval Jiří Heinsch tři lunety, které nesly námět života svaté Anežky. Na první z nich zakládá špitál, na druhé předává špitál křižovníkům a na třetí přijímá řeholní oděv při svém vstupu do řádu klarisek. Další kaple vzniká u paty Karlova mostu a jedná se o domácí oratoř. Kvalitní malba, jejíž autor je dosud neznámý, pochází z roku 1700 a Anežka je na ní znázorněna jako zakladatelka špitálu v královském oděvu. Křižovníci si svoji ochránkyni připomínali i na jiných barokních malbách. Například na obraze, kde svatá Anežka žehná křižovnickému sídlu u Karlova mostu.

Sv. Anežka Česká (1211–1282)

Nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské. Od dětství připravována na roli přemyslovské princezny, kterou čeká politicky výhodný sňatek. vzdala se postavení a zvolila řeholní život v duchu tehdy nové řeholní spirituality sv. Františka z Assisi a sv. Kláry. S podporou svého bratra, krále Václava I., založila roku 1232 v Praze špitál, z něhož se vyvinul řeholní řád českých křižovníků s červenou hvězdou. Do roku 1253 zasvětila život budování komplexu klášterů Na Františku, které sloužily chudým klariskám a Menším bratrům. V roce 1234 sama do kláštera vstoupila. Až do své smrti roku 1282 zde byla abatyší.

Anežku můžeme spatřit i na **barokních freskách**, kde je zpravidla vyobrazena v řeholním rouchu klarisek s korunou na hlavě, případně s křížem, krucifixem a lilíí. Na kupoli křižovnického kostela sv. Hyppolita ji namaloval r. 1766 Franz Anton Maulbertsch. Anežka zde zbožně uctívá krucifix a zároveň dává almužnu žebrákovi. Na jednom z klenebních polí se Anežka nachází společně se sv. Klárou a dalšími františkánskými světci v kostele sv. Ducha v Levoči. V kostelech, které nepatřily křižovníkům či františkánům, se s Anežkou setkáváme výjimečně. Za zmínku stojí malba z konce 30. let 18. století. Jejím autorem je Paul Troger. Sv. Anežku zde nalezneme se sv. Florianem, sv. Barborou, sv. Apoliníí a sv. Janem Nepomuckým. Tato malba se nachází v zámecké kapli v Heiligenkreuz – Gutenbrunnu. Anežka předkládá Janu Nepomuckému krucifix. Netradičně pod řeholním rouchem vidíme i královský šat.

V sochařském umění je znázorňována v řeholním hávu klarisek. Pravděpodobně první Anežčinou sochou je řezba na hlavním oltáři kostela Panny Marie Sněžné v Praze. V mimopražských křižovnických kostelech je postava Anežky na oltářích jako protějšek sv. Augustinovi. Z barokního zařízení

kláštera Na Františku se nám zachovala pískovcová socha nad severní bránou.

V 19. století bylo šíření Anežčina obrazu spojeno s beatifikačním procesem. Její zobrazení dospělo již v době stře-dověku a baroka k určitému typu a 19. století ho v mnohém následovalo. Anežka Česká byla dávno před svým svatořečením uctívána jako jedna z patronek české země. Nacionální zabarvení její postavy sílilo v 19. století. Blahořečení se stalo základem zviditelnění jejího kultu ochránkyně české země, opatrovnice chudých a také přimluvkyně bezmocných. Příprava beatifikačního procesu znamenala rozšíření Anežčina zobrazení a šíření jejího kultu také mimo křižovnický řád. Její oltářní obrazy byly v 70. letech 19. století hromadně objednávány do řady kostelů a kaplí v Čechách. Na oslavu dokončení beatifikačního procesu (3. prosince 1874) byl pro oltář Anežky České v kostele křižovníků s červenou hvězdou objednan nový obraz, jehož autorem byl Josef Vojtěch Hellich. Na tomto obraze je Anežka znázorněna s modelem křižovnického kostela v jedné ruce a s lilíí v druhé.

U nohou jí leží beránek a z druhé strany ji doprovází anděl. V pozadí se nachází skutečná architektura kostela.

Vyvrcholením snah o hledání podoby Anežky České se stala příprava pomníku sv. Václava. Tohoto úkolu se zhostil Josef Václav Myslbek. Prvním návrhem byl podstavec s reliéfním pásmem portrétů osmi světců: Vojtěcha, Jana Nepomuckého, Ludmily, Prokopa, Zikmunda, Norberta, Víta a Anežky. Myslbek ho o několik let později přepracoval do možnosti se čtyřmi stojícími světci. Měl na mysli Ludmilu, Prokopa, Vojtěcha a Ivana. Anežka však sv. Ivana nahradila. Údajně na přání církve. Toto Anežčino zařazení dokazuje její dobovou oblibu a církevní podporu. **Do 20. století vstoupila Anežka jako uctívaná patronka i jako žena hodna následování, populární světice, která se vyznačovala spojením náboženského prvku s čistě lidskými vlastnostmi.**

*Zdroj: Monika Fliegerová:
Významné osobnosti křesťanství
v českých dějinách, Anežka Česká;
ZČU, Plzeň 2015;
nadpis a mezititulky: Red.*

LUDMILA PLÁTOVÁ: vždy je možné najít důvod k radosti

Ludmila Plátová, rodačka z jihočeské Soběslavi, v současné době žije a pracuje čtvrtým rokem v běloruském hlavním městě Minsk. Má za sebou téměř dvacetiletou zkušenost s rozvojem různých typů terénních sociálních služeb. V Bělorusku působí v odlehčovacích službách Tabita, kde pomáhá těžce nemocným i pečujícím. Koncem července 2019 se stala novou koordinátorkou projektu českobudějovické Diecézní charity Adopce na dálku v Bělorusku.

Ludmila Plátová od dětství snila o tom, že se stane zdravotní sestrou. Vzorem jí byla její maminka, která se starala o seniory a osamělé lidi v sousedství. „Učila mě vztahu k lidem s různými vlastnostmi, říkala, že jejich štěstí závisí na nás,“ vzpomíná Ludmila. I přes to, že její tatínek nebyl volně pomáhaající profesí nakloněn, Ludmila vystudovala nejprve obor dětská sestra, a poté Zdravotně sociální fakultu Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích.

„Když mi bylo 23 let, starali jsme se o prababičku. Byla jsem s ní v posledních chvílích jejího života a pochopila jsem, že chci pomáhat lidem i v takto těžkém stavu, protože bych sama jednou chtěla, aby se i o mě někdo ve stáří staral.“ Deset let pak pracovala v hospici v Brně a navštěvovala pacienty v domácnostech.

Do běloruského Minsku se přestěhovala před čtyřmi lety přes své působení v katolickém Hnutí Fokoláre (Dílo Mariino). Arcidiecézní charita Minsk-Mogilev zde Ludmile umožnila pracovat na rozvoji sociálního projektu Tabita. Cílem této služby je pomáhat tam, kde není dostupná jiná, především státní, forma pomoci, a reagovat na potřeby nemocných a jejich rodin. Pracovníci služby Tabita pečují především o seniory a osoby

Do programu Adopce na dálku v Bělorusku jsou partnerskou Diecézní charitou Pinsk vybírány děti z Bretašské oblasti z nejchudších či neúplných rodin, které jsou odkázány pouze na nízké sociální dávky. Jediným kritériem při výběru je sociální a ekonomická potřebnost rodiny, ve které dítě žije. Čeští dárci – adoptivní rodiče finančně přispívají vybranému dítěti na úhradu školních výdajů, kroužků, případně léků. Adopce na dálku tedy není o skutečné fyzické adopci dítěte, ale jedná se o adresnou finanční pomoc vybranému dítěti, cílenou přímo do jeho přirozeného kulturního prostředí. Finanční příspěvek se tak stává pro dítě trvalým vkladem do jeho života. Více na www.adopcecb.charita.cz.

s těžkým zdravotním postižením, a také poskytují podporu pečujícím, jelikož mnozí z nich nevědí, jak se o nemocného člověka starat. To vše poskytují lidem zdarma. Klienti mívají mnohdy narušené vztahy v rodině. „Někdy stačí člověku třeba jen nainstalovat potřebnou aplikaci do telefonu a hned může snadněji a častěji komunikovat se svými dětmi, které bydlí třeba velmi daleko. To mi dělá velkou radost,“ dodává Ludmila s úsměvem.

Jednu týdně pracuje ve skladu humanitární pomoci Charity v Minsku, kde třídí oblečení, uklízí, ale také se setkává s lidmi. Některé věci sem dovážejí ze zahraničí, některé jsou z Běloruska. Do skladu přicházejí i lidé, kteří se starají o své rodiče, jsou nuceni opustit práci, a ocitnou se v obtížné situaci. Mezi nedostatkové artikly patří např. pleny pro dospělé či dětské boty. Častými návštěvníky skladu jsou rodiny s více dětmi i lidé se zdravotním postižením. „Je důležité, abych znala situaci konkrétní rodiny. Dělán si poznámky, kdo a co potřebuje, a pokud se ve skladu objeví oblečení nebo obuv, které potřebují, tak jim zavolám,“ líčí Ludmila a doplňuje: „Díky tomu, že jsem v Bělorusku, mohu být v přímém kontaktu i s pracovníky Charity Minsk, kteří vybírají vhodné děti do projektu Adopce na dálku, a být třeba u sociálních šetření přímo na místě, kde žijí rodiny zapojené do projektu Diecézní charity České Budějovice.“

„Když jsem začínala pečovat o vážně nemocné lidi, obávala jsem se, že brzy vyhořím. Ale tato práce se netýká jen smrti – jde o život. Je důležité, jaký cíl si nastavíte sama pro sebe. Mým úkolem není lidi uzdravovat, protože to je nemožné. Mým cílem je, aby nemocní a jejich blízcí byli šťastnější. A v tom jim mohu pomoci.“ Ludmiliným „receptem“ proti syndromu vyhoření je plavání, procházky po lese, četba, cestování a horská turistika. „Svou práci mám moc ráda. Někde jsem četla: Nikdy jsem se nesetkala s člověkem, od něhož se něco nemohu naučit – To je moje krédo. Naučila jsem se, že v každé životní situaci je možné najít důvod k radosti,“ uzavírá Ludmila Plátová.

Martina Baráková, DCH Č. B.

VZPOMÍNKA na svatořečení a římské babí léto roku '89

Přestože byl už druhý listopadový týden, v Římě ještě panovalo suché, málo větrné, slunné a přes den velmi teplé počasí.

Z babího léta mají radost všichni obyvatelé „Věčného města“, ale je také pravdou, že ono přívětivé počasí navozuje zcela jedinečnou atmosféru, která se proměňuje v nezapomenutelné zážitky, především pro turisty a poutníky z celého světa. Procházet antické „Forum Romanum“ s vítěznými oblouky a pozůstatky pohanských chrámů, bloudit malebnou čtvrtí „Zátibeří“ s úzkými krivolakými uličkami či v tichosti žasnout nad velkolepostí křesťanských bazilik, to všechno se prožívá mnohem intenzivněji právě v tomto období babího léta. A takovou atmosféru zažívali i naši poutníci, kteří se – v jakési posvátné předtuše lepších časů – sjížděli do Říma, aby se zúčastnili ve vatikánské bazilice sv. Petra slavnostního svatořečení Anežky Přemyslovny.

Pro ty z nás, kterým se Řím stal útočištěm a místem exilu, bylo toto období také obdobím příprav a spolupodílení se na organizaci celé události. Nebyla to – jak by se snad mohl někdo domnívat – jen záležitost slavnostní bohoslužby ve Vatikánu v neděli 12. listopadu, ale i pomoc při zajišťování noclehů pro poutníky, tlumočení, řešení krizových situací a vše ostatní, co jen si člověk dokáže představit ve spojitosti s pobytem v cizí zemi; zdaleka ne všichni totiž přijeli organizovaně prostřednictvím cestovní kanceláře. Bylo i dost těch, co se vydali takřkajíc „na vlastní pěst“, s velkou měrou odvahy i smyslem pro dobrodružství. Mnozí z nich pak marně hledali přístřeší a tak zvonili u dveří Nepomucena, což je studentská kolej určená od svého založení pro kandidáty kněžství z bývalého Československa.

Byl jsem tehdy – coby alumnus zmíněné koleje – pověřen přípravou liturgie při děkovné bohoslužbě na závěr poutě, která se podle plánu měla konat v bazilice Santa Maria Maggiore. Nikdo však netušil, kolik lidí vlastně připutuje a v důsledku toho, kolik bude zapotřebí zajistit míst k sezení, ale také kolik duchovních se zúčastní, a tudíž, kolik hostií i bohoslužebných nádob bude třeba připravit pro tuto slavnostní mši; s tím vším se totiž dopředu musí počítat. Biskup Škarvada, tehdejší delegát pro Čechy žijící v zahraničí, jen nejistě krčil rameny a nikdo z přípravného výboru v čele s biskupem Liškou, neměl jasnější představu o počtu poutníků. Nejprve se mluvilo o čtyřech tisících poutníků, pak o šesti, osmi, až se nakonec ukázalo, že jejich počet se zvýšil na dvanáct tisíc. Stalo se něco – do té doby nevídaného a neslychaného – co bylo pro nás, mladé studenty, signálem, že „železná opona“ už není tak železná jak bývala.

Když se přiblížil den svatořečení, bylo jasné, že následný program v závěru poutě bude nutné pozměnit a přesměrovat jej na jiné místo. Při představě, že značný počet autobusů značky Karosa by mohl ochromit dopravu v historickém jádru města

Papež Jan Pavel II. prohlašuje Anežku Českou za svatou

a navíc, že ani všichni poutníci by se vlastně nevešli do mariánské baziliky na římském Esquilinu s níž se původně počítalo, byla proto velmi moudře vybrána bazilika sv. Pavla za hradbami, která leží v klidnější části Říma. V této bazilice, úměrně k tak velkému počtu poutníků, mohli všichni společně prožít závěrečný den poutě. A právě tam také shromáždění poutníci zřetelně uslyšeli z úst slovenského kardinála Jozefa Tomka, který předsedal slavnostní liturgii, že nebude dlouho trvat a naše země bude svobodná. Skutečně to netrvalo dlouho a lidé opět měli možnost žít svobodně. Rychlý sled událostí pak asi překvapil zřejmě každého, včetně kardinála, který jen pár dní před tím tak prorocky promluvil. Právě této svobody, které se nám dostalo a za níž jsme vděční i svaté Anežce, máme poctivě užívat, ale máme jí také chránit pro budoucí generace, aby nám neskončila tak, jako každoročně končí v babí léto v Římě.

Zdeněk Mareš

Inzerce

SBÍRKA PRO DIECÉZNÍ CHARITU

neděle 10. listopadu 2019

Svým příspěvkem do sbírky během bohoslužby podpoříte službu Charity těm nejpotřebnějším v českobudějovické diecézi.

**V minulém roce jste do sbírky darovali celkem
574 326 Kč.**

I díky Vám pomáháme seniorům, zdravotně postiženým, matkám s dětmi, lidem bez domova či v jiné náročné životní situaci, kteří si sami nedokážou pomoci.

Děkujeme za Vaši důvěru!

Diecézní charita České Budějovice, Kanovnická 18, 370 01, IČ: 45018316, tel.: 386 353 120,
e-mail: sekretariat@dchcb.charita.cz, č. ú.: 4200143282/6800

www.dchcb.cz [diecezni.charitacb](https://www.facebook.com/diecezni.charitacb) [dchcb.charita](https://www.instagram.com/dchcb.charita)

DIECÉZNÍ CHARITA
ČESKÉ BUDĚJOVICE

BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

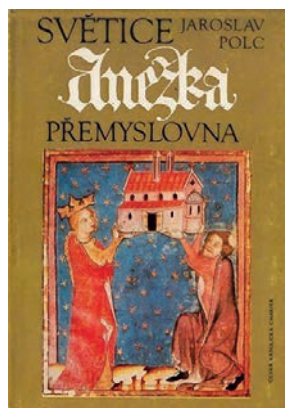
Knihy o svaté Anežce...

(Příspěvek vychází k nedožitému krásnému jubileu 90 let věku Jaroslava Polce.)

Přede mnou na stole leží kniha ve skvostné celokožené vazbě se zlatou ořízkou. Vydala jí v roce 1988 Česká katolická charita a drobným písmem je v ní napsáno, že imprimatur udělil 8. dubna t. r. Jan Lebeda, generální vikář. Jde o knihu Jaroslava Polce (1929 Chicago–2004 Praha) „Světice Anežka Přemyslovna“.

Jaroslav Polc;
zdroj: commons.wikimedia.org

Vyšla v době, kdy se intenzivně připravovalo svatořečení blahoslavené Anežky České, v době, kdy totalitnímu režimu nezbývalo než maličkému nakladatelství České katolické charity povolit vydání knihy amerického autora, významného církevního historika, narozeného z českých rodičů. Pokusme se nyní po 30 letech přiblížit čtenáři některé z myšlenek tohoto pozdější profesora a také děkana Teologické fakulty University Karlovy o svaté Anežce České. Jaroslav Polc se zapsal nesmazatelným písmem nejen do paměti svých studentů, ale také dalších osob, které měly to štěstí, že pana profesora potkaly.

V galérii českých světců zaujímají čestné místo příslušníci panovnického rodu přemyslovského. Hned na úsvitu našich dějin jsou to velebné postavy kněžny Ludmily a jejího vnuka Václava. Ve 13. století, které je dobou skvělých vnějších úspěchů církve, ale zároveň i dobou jejího těžkého ohrožení, vstupuje na scénu dcera krále Přemysla Otakara I., Anežka. V době jejího narození tvořila katolická Evropa jedno kulturní společenství, opravdovou rodinu křesťanských národů. Vnější projevem síly a solidarity sjednoceného křesťanstva byly křížové války a pozoruhodné misijní podniky. Ve vnitřním životě projevila církev svou sílu rozvojem řeholního života, vědy a umění. Za všestranný rozkvět vděčila papežství, které osvědčilo nesmírnou morální sílu v těžkých, ale vítězných zápasech s císařstvím. Objevila se však i vážná nebezpečí. Vedle oprávněné kritiky pokleslých mravů duchovních, nejhrůznější bludaři okouzlovali zástupy prostých lidí líbivými proroctvími. Do těchto zmatených poměrů vstupuje prostáček Boží, svatý František z Assisi, aby podepřel nachýlenou budovu církve.

Jaroslav Polc klade datum Anežčina narození do roku 1211 a podotýká, že přesné datum jejího narození není možné stanovit. Snad dostala jméno římské mučednice, která měla v den jejího narození svůj svátek, tedy 21. ledna. Anežka si neužila dlouho prostředí své rodiny. Legenda o svaté Anežce popisuje,

je, jak byla „se svou chůvou a s četným doprovodem dovedena do kláštera v Třebnici, aby tam poprvé přijala základy víry a mravů“. Anežka byla ještě jako dítě královského rodu dvakrát zasnoubená, dnes bychom řekli, že se stala předmětem dynastických sňatků, oblíbeného prostředku tehdejší mezinárodní politiky. V pozdější době žádali o její ruku mj. anglický král Jindřich III. nebo císař Fridrich II. A byla to právě nabídka tohoto císaře, adresovaná Anežčinu bratrovi Václavu I., která pohnula Anežku k tomu, aby oznámila, „že se neprovdá za žádného člověka jakéhokoliv stavu či původu“, protože se rozhodla „ve svatosti těla i ducha s liliově bílým zástupem panen jít za Beránkem“. Své rozhodnutí oznámila rovněž papeži Řehořovi IX., který je přivítal. Anežka zvolila řeholní život v nelehké době, ve které kulminoval zápas mezi štaufským císařstvím a papežským stolcem. Odmítnout nabídku samého císaře není něco, k čemu dochází běžně. Během let, kdy Anežka žila na dvoře svého otce a později bratra, trávila většinu doby v Praze.

Prvním konkrétním činem Anežčiny bylo založení špitálu svatého Františka v Praze. František z Assisi zemřel 4. října 1226 a byl svatořečen v červenci 1228. Založení špitálu bylo zcela v souladu s dobovými laickými duchovními proudy, které se projevovaly zejména zvýšenou pomocí chudým a nemocným. Od samého počátku závisel špitál hmotně na nově založeném klášteře klarisek, do něhož Anežka sama záhy vstoupila. Na Anežčinu žádost papež Řehoř IX. bulou „Omnipotens Deus“ vydanou 14. dubna 1237, změnil špitální bratrstvo v samostatný rytířský řád a dal mu řeholi sv. Augustina. Rytířský řád křížovníků s červenou hvězdou, jediný od počátku český církevní rytířský řád, na místě vybraném svatou Anežkou existuje dodnes.

Knihy Jaroslava Polce věnované životu a dílu svaté Anežky České barvitě popisuje Anežčin vstup do kláštera a její styky se svatou Klárou. Vstupem Anežky do kláštera „chudých paní“, jak rády samy sebe nazývaly, se uzavírá jedno období jejího života. Tehdy jí bylo 23 let. Nadevše si přála zachovávat řeholní pravidla, která by odpovídala duchu svatého Františka a především jeho ideálu naprosté chudoby. Zejména o to se po léta ve shodě se svatou Klárou snažila. V dochovaných listinách je Anežka střídatě nazývána abatyší a starší sestrou. Avšak během jejího života není známo žádné jméno jiné abatyše. Byla tedy až do své smrti jedinou představenou svého kláštera. Její klášter se stal útočištěm potřebných. „Vůči úplně nuzným byla plná milosrdenství a štědrosti... Sama hladovala a jiné živila...“.

Činnost přemyslovské princezny, dcery krále a sestry krále se neomezila pouze na řízení řeholního života svěřeného společenství. Anežka se během svého působení stala vítanou

prostřednicí mezi králem a papeži. Ačkoli žila v ústraní, přesto nikdy nechyběly snahy použít její přímluvy pro dobro církve tam, kde mohla uspět, totiž u svého bratra, krále Václava I. Ten ostatně sám vyznal, že by jí nedal přednost před nikým ze smrtelných lidí. Zasahovala však i ve své vlastní rodině, když se česká šlechta snažila donutit krále, aby se s ní dělil o moc ve státě a zvolila 21. července 1247 Václavova syna Přemysla Otakara II. „mladším králem“. Ovšem tento titul nebyl v Čechách ničím novým. Vždyť i Václav I. byl mladším králem ještě v době panování svého otce. A byla to právě Anežčina zásluha, že 5. srpna 1249 došlo ke smíření mezi Václavem I. a Přemyslem Otakarem II. a tak byla zažehnána občanská válka v Čechách.

Během následujících let vzrůstala neustále důležitost Anežkou založeného špitálu svatého Františka, zatímco zprávy o klášteře klarisek, kde Anežka působila jako abatyše, se pomalu vytrácejí. A kdyby nebylo Anežčina životopisu, nebylo by o něm známo téměř nic. Během let se vnější vzhled kláštera postupně rozšiřoval, tak jak to vyžadoval stále narůstající počet sester. Nemalý podíl na tom měla přemyslovská královská rodina, která klášter štědře podporovala. Když 22. září 1253 zemřel na svém dvoře v Počáplích Václav I. byl pohřben do kostela sv. Františka.

Ještě za Anežčina života vznikly další kláštery klarisek – v Olomouci 1248, v Chebu 1268 a ve Znojmě 1274. Ve stopách svého otce, který rozšiřování klášterů podporoval, kráčel i Přemysl Otakar II. Tento Anežčin synovec svou tetu „upřímně miloval, ne jako tetu, ale jako matku, a zahrnoval jí vším potřebným“. Svého synovce, který tragicky zahynul na Moravském poli na den sv. Rufa 26. srpna 1278, Anežka přežila. Byla svědkem nejen jeho válečných tažení, ale také jeho zakladatelské činnosti. Smrt Přemysla Otakara II. měla pro Čechy nedozírné následky. Léto roku 1281 přineslo naprostou neúrodu, jejímž logickým důsledkem byl v zimě hladomor. Zle se vedlo i Anežčiným klariskám. Počátkem roku 1282 začalo Anežčiny životní síly viditelně ubývat. Na třetí neděli postní, která připadla na 1. března, sama poznala, že jí Bůh, kterému po celý život věrně sloužila, volá k sobě. Podle životopisce žila v klášteře a byla jeho představenou dlouhých 46 let. Pod jejím vedením se tak vystřídalo několik generací řeholnic. Opouštěla je v době největší hmotné nouze a s obavami o budoucnost kláštera v tak těžkých poměrech, ve kterých se ocitla česká země. V pondělí 2. března 1282 „šťastně zesnula a v doprovodu andělů vstoupila s plesáním do věčné radosti“.

Kniha profesora Jaroslava Polce, z níž jste právě dočetli vybrané pasáže, vydaná v předvečer Anežčina svatořečení, není jenom historickým dílem, ale je především dokladem neutuchající úcty k české národní světici, která svým životem a působením pomohla dotvářet nový evropský duchovní rozměr, stejně tak jako předznamenala konec totalitního útlaku a počátek nového života...

Jan Kotous;
zdroj: Jaroslav Václav Polc:
Svěťice Anežka Přemyslovna;
Ústřední církevní nakladatelství, Praha 1988

V DOMĚ SV. FRANTIŠKA slavili svátek svého patrona

Ve zcela zaplněné kapli i jí přilehlé hale v Domě sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí se v pátek 4. října dopoledne uskutečnila tradiční slavnostní poutní mše ke svátku patrona zařízení sv. Františka z Assisi.

Foto: Martina Baráková

Hlavním celebrujícím byl pomocný biskup českobudějovický a prezident Charity Česká republika Pavel Posád, sekundoval mu P. Stanislav Brožka, duchovní správce veselské farnosti a prezident Diecézní charity České Budějovice, která je zřizovatelem chráněného bydlení pro osoby se zdravotním postižením.

Biskup Posád mimo jiné zmínil, že mnozí lidé mají sv. Františka rádi intuitivně, bez ohledu na náboženské vyznání, a to i proto, že je v něm skryto mnoho krásného, jelikož přijal Boží povolání, aby se stal živým obrazem Krista. Také papež František přijetím tohoto jména chtěl říct, že všichni jsme povoláni k tomu, abychom šli po cestě, kterou nám připravila Boží láska. Biskup Posád toto připodobnil na příkladu dětských omalovánek – „*Bůh nám dal černobílý předtisk toho, co si od nás představuje, dal nám plán našeho života a my ho teď máme dokreslit a vybarvit, aby se na nás uskutečnil Boží plán a stávali jsme se Kristu podobni.*“

Po mši svaté, které se účastnili obyvatelé chráněného bydlení Domu sv. Františka i poutníci z řad veřejnosti a zaměstnanců Charity, byli všichni pozváni na malé pohoštění. Návštěvníci si mohli také prohlédnout zdařilá výtvarná díla klientů zařízení nebo si zakoupit originální výrobky z aktivizační dílny chráněného bydlení pro lidi se zdravotním či mentálním postižením, kteří v Domě sv. Františka našli svůj nový domov.

Martina Baráková, DCH Č. B.

Foto: Kateřina Fuksová / Člověk a Věra

JÁ UŽ NEMŮŽU!

„Půjde si k nám jít odpoledne hrát s Kájou váš Adam?“ ptá se jedna maminka druhé, „ne, má hudebku, a pak florbal“, odpoví druhá. „A zítra?“ nepřestává ta první, „to má modelářství.“ „A co o víkendu?“ činí poslední pokus Kájova mamka, „v sobotu má zápas, v neděli jedeme k babičce a odpoledne si musí dělat úkoly, tak já fakt nevím...“ Co napadne čtenáře i čtenářku v tuto chvíli? Asi to jediné: chudák desetiletý Adam.

Děti, jako je on, přibývá. Jsou to potomci většinou velmi milujících a zodpovědných rodičů, kteří se snaží vychovat své dítě v intencích těch nejlepších výchovných pravidel dneška. Aby mělo koníček, aby mělo zábavu, aby se obzvláště ve městě nepoflakovalo jen tak bezcílně s nějakou podivnou partičkou mezi paneláky, aby si udělalo „ty správné“ kamarády, aby veškerý mimoškolní čas netrávilo na chytrém mobilu, tabletu, nebo u počítače. A tak tito rodiče často v dobré víře naplní dcerce nebo synovi odpoledne všedních dnů kroužky a jinými organizovanými aktivitami, a zcela jim uniká fakt, že každý dospělý člověk, a dítě stejně tak, musí mít čas pro sebe, svůj opravdu *volný čas*, kdy je jen samo se sebou a rozvíjí svou fantazii, hraje si, nebo prostě jen tak leluje. Sama znám maminky, které od raného dětství svých potomků v momentě, kdy jen na chvíli dítě „nic nedělalo“, ihned přiskočily a nabídly mu další aktivitu, podaly jinou hračku, jen aby dítě nebylo nezabavené. Ono to vlastně není nijak špatné, bohužel existují rodiče, kteří činí pravý opak, ale všeho s mírou, a v případě dětí to platí dvojnásob.

„Rodiče často chtějí, aby dítě umělo cizí jazyky, nejlépe již od první třídy v nich komunikovalo, samozřejmě dobré známky, protože to pořád ještě bohužel platí jako měřítko úspěšnosti jedince, hrálo na hudební nástroj a dělalo sport,“ vysvětluje dětská terapeutka Monika Formanová a dodává: *„Když přijdou, protože jejich dítě má noční můry, podivné strachy, nebo se dokonce začne pomočovat, nejprve jim vůbec nedochází a nechápou, že by tato jejich péče mohla být destruktivní. Oni to přece myslí dobře.“* Mladší školní věk je pro přetížení asi nejvíce rizikový. Takto „plně organizované děti“ ztrácejí například schopnost si volně a radostně hrát. *„Naučí*

se také mechanismus útěku do bolesti, nebo nemoci, protože nic jiného na rodiče nezabírá“, doplňuje Monika Formanová. Často je bolí hlava, břicho, jsou unavené, spavé, ale ráno se budí zase unavené.

Dalším varovným signálem, že je vaše dítě přetížené, je fakt, že si nedokáže užít skutečné volno, byť je poměrně vzácné, ať už s rodiči, nebo i kamarády. Neví, co s ním, často si například jen pustí televizi, než aby si šlo hrát s kamarádem či kamarádkou. Pokud mu navrhnete nějakou aktivitu, třeba projet se na kole, nebo jít do kina, nechce, chápe ji jako další povinnost, kterou musí absolvovat a místo radosti nastupuje „otrávenost“. Přetížené děti také bývají náladové a nesoustředěné. Přesto, že vám tolik záleží na jejich prospěchu, a tak se snažíte, aby vše bylo perfektní, známky se začínají zhoršovat. Pokud rodič některý z těchto projevů zná a vidí u svého dítěte, měl by posoudit, o co mu vlastně ve výchově jde, a pokusit se přeorganizovat aktivity i celý časový harmonogram svého dítěte. Přetížené dítě rozhodně není dítě šťastné.

A pamatujme také, že to, co zvládá jedno dítě v určitém věku, nemusí zvládat druhé, nebo jej to doslova může udolat. A to platí i mezi sourozenci (například věty typu „Jó, to Pavlík v tvém věku už dělal...“, nebo „když to zvládla Anička v tvém věku, dáš to i ty!“). Děti se vyvíjejí svým tempem a úkolem dobrého rodiče je především pochopit, co moje dítě potřebuje a v jaké fázi vývoje se zrovna nachází. Respektujme je tedy a pokusme se skutečně naslouchat jejich opravdovým potřebám.

Martina Hrušková

Animátoři aneb BOŽÍ HRDINOVÉ

V českobudějovické diecézi probíhají víkendy pro mladé ve věku 14–20 let. Jde o kurz, ve kterém se dozvídáme víc o tom, jak křesťanské akce fungují a zároveň, jak se na nich můžeme podílet.

S tím také souvisí hledání a rozvíjení darů, protože každý je nadaný na něco jiného, a tak si můžeme pomoci. Vzájemná pomoc funguje i na víkendovkách. Společně se ve skupinkách modlíme, docházíme k závěrům na položené otázky, svěřujeme se, posouváme se ve víře atd. Prostě a jednoduše tvoříme společenství, které je nezbytně důležité k životu křesťana. Následně budeme moci nabyté zkušenosti využít v našich farnostech a tím spojit mladé a možná i nové lidi přivést k víře.

Samozřejmě bychom se neobešli bez řádného vedení. Prvním rokem nás provedl kněz Vojtěch Vágai ve spolupráci s Terezou Pumprovou a Janem Hejdou. Druhým rokem, a zároveň rokem posledním, nás provede nový tým složený z kněze Tomase van Zavrela, Terezy Pumprové a Petry Pletánkové.

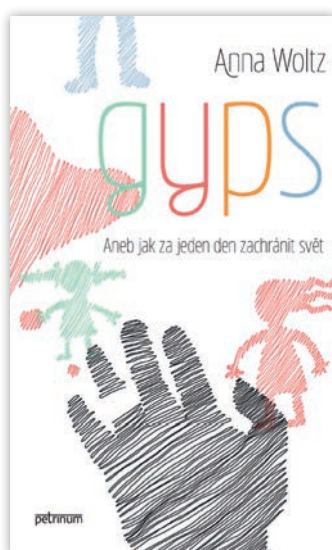
Natálie Dvořáková

Foto: autorka

Jak za jeden den ZACHRÁNIT SVĚT

Střídavá péče je realitou mnoha dětí. Vezmeme-li v úvahu, že se rozvádí téměř polovina manželství (informace ČSÚ) a že lze předpokládat, že ve velké míře se jedná o rodiny, ve kterých jsou i děti, je na místě se začít touto otázkou i jako pedagogové vážně zabývat, protože vedle obou exmanželů jsou to nepochybně především děti, kterých se nová životní situace dotýká.

Pro dítě bývá těžké se vůbec zorientovat, může se klást vinu za vzniklou situaci, bývá vystaveno nárokům neustálé migrace bez pevného domova, může být přehlíženo, nebo naopak zahrnuto pozorností, díky kterým si vytváří a upevňuje specifické strategie chování. Situaci dětí ve střídavé péči, které aktuálně tuto situaci zažívají, když se se svou sem-tam taškou stěhují od matky k otci, tematizuje jako jedna z prvních na českém knižním trhu kniha nizozemské spisovatelky Anny Woltz Gyps. Aneb jak za jediný den zachránit svět.

Příběh je nesen otázkami, které se honí hlavou Felicie a její mladší sestry Beaty. Jsou právě na jednom z prvních víkendů u svého táty, když se to stane. Beata má úraz, ocitají se v nemocnici a Felicie právě v tomto zvláštním nemocničním prostředí potkává svou první lásku. Ale má vůbec smysl si něco takového připouštět? Má smysl se s tím klukem bavit, když nakonec stejně končí jako jejich rodiče? A mají rodiče právo na svůj život? Jaká je cena dítěte ve vztahu, který se rozpadne?

Mistrně vystavěný příběh s lehkostí a humorem přibližuje jemnost a složitost vzniklé situace a může být inspirací nejen pro dospívající děti, ale i pro rodiče a pedagogy – i těch nejmenších dětí. Kniha, kterou do češtiny přeložila mladá překladatelka Christine Klauszová, je velkolepou paralelou o uzdravujících se ranách, dlouhodobých zraněních a bezpodmínečné vůli k životu. Oprávněně byla oceněna mnoha literárními cenami. (Vydalo Petrinum, České Budějovice 2019).

Tomáš Cyril Havel

Láska bez hranic

„Radujete se
radujícím, plačte
plačícími.“
(Řím 12,15)

Apoštol Pavel v dopise
Římanům, odkud je tato věta,
vzývá k tomu, abychom přešli
od lásky k těm, kteří sdílejí
tutéž víru, k lásce evangelijní,
tedy k lásce ke všem lidem,
hranic a nemůže být
vyhrazena jen pro někoho.

Je to pozvání, abychom se
„vžili do kůže druhého“,
abychom si obrazně obuli jeho
boty – jako konkrétní výraz
skutečné lásky.

„Abychom milovali tak, jak nás
miloval Ježíš je třeba se
„SJEDNOCOVAT“
s každým bratrem: vstoupit co
nejhlouběji do duše druhého;
skutečně pochopit jeho
problémy, jeho potřeby; sdílet
jeho trápení, jeho radosti;
sklonit se k bratrovi: jistým
způsobem se stát jím samým,
stát se druhým.“¹

**Sjednocovat se ve
všem, kromě
hřřichu, kromě
něčeho špatného,
to ne!**

Říká se, že koruna stromu často
odpovídá svou velikostí rozloze
jeho kořenů.

Tak to bude i s námi: pokud
budeme den za dnem
pěstovat do hloubky svůj
vztah s Bohem, poroste v nás
i touha sdílet radost a nést
těžkosti svých bližních.

¹Ch. Lubichová, Vzájemná láska,
Castel Gandolfo, 30. března 1989

Naše srdce se otevře a bude
čím dál schopnější obsáhnout
to, co nás bližní právě prožívá.

**A láska k bratrům nás zase
přivede k hlubšímu vztahu
s Bohem.**

Když budeme takto žít,
uvidíme, jak se bude měnit
naše prostředí, počínaje
vztahy v našich rodinách,
ve škole, na pracovišti,
ve společenství, a s vděčností
zakusíme, že se dříve nebo
později vrátí upřímná
a nezištná láska a stane se
vzájemnou.

Zkušenosti ze světa:

Diego

„Lejý rak jsem se velmi snažil dobře
studoval.“

Na začátku mne hodně stálo přijít z
gymnázia domů a začít se učit, ale
postupně jsem to začlenil do svého
režimu.

Kamarádi z mého okolí za mnou
porád chodili a zvali mě, abych si šel
s nimi hrát. Často jsem musel
odmítnout a zůstat se učit, ale někdy
jsem s nimi šel.

Letos se mi dařilo velmi dobře:
nemusel jsem dělat žádnou opravnou
zkoušku.

Můj kamarád Bob k velkému překvapení
neuspěl ve čtyřech předmětech. Když jsem
se to dověděl, začal jsem ho trochu
posuzovat. „Aby ne: během roku si
pořád hrál venku, místo aby se učil!“

Jako každé léto jsem ho pozval, aby
jel s mojí rodinou k moři, ale jeho
maminka ho nechtěla pusit, protože
se musel učit.

Byl jsem z toho hodně smutný, pak
jsem ale začal přemýšlet, co bych
mohl udělat. A tak jsem šel za jeho
maminkou a navrhl jsem jí, aby ho
pusila, a slíbil jsem jí, že mu každý
den s učením pomůžu.

Zdalo se mi, že je to dobrá příležitost
žít větu: „Dělej druhému to, co chceš,
aby druzí dělali tobě.“ Nakonec se
maminka nechala přesvědčit.

Vstávali jsme hodně brzy, abychom se
učili, a pak jsme měli zbytek dne volno
a mohli jsme chodit k moři. Byly to
nádherné dny.

Jednou jsem se vzbudil a vůbec se mi
nechtělo. Na chvíli jsem zalitoval, že
jsem ho pozval, ale byla to jen chvíle,
protože jsem si hned pomyslel, že to
dělám z lásky, a byl jsem rád. Milovat
druhé je vždycky pěkné, i když to
někdy stojí. Bob se celou dobu snažil dobře
učit.

Když jsme se vrátili, dál hodně
studoval a podařilo se mu uspět
ve všech čtyřech předmětech!

To všechno ve mně posílilo
přesvědčení, že stojí za to
milovat, protože když dělám skutek
lásky (v tomto případě se učit, když to
pro mne osobně není nutné), cítím
radost v srdci.

h n u t r
fokoláre

Zpracovalo Centrum
Mladých pro jednotu

centro.rpu@focolare.org

Vžít se do kůže druhého

„Radujte se s radujícími,
plačte s plačícími.“
(Řím 12,15)

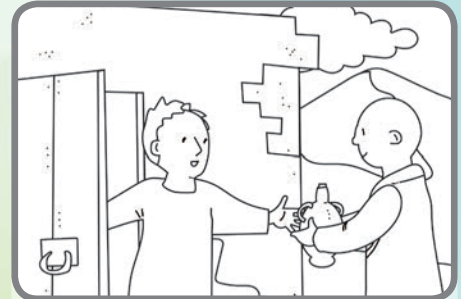
Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Pavel z Tarsu, který poznal Ježíšovu lásku, vyzývá křesťany, aby žili jako On – aby milovali všechny.

Můžeme se „vžít do kůže druhého“ a radovat se s tím, kdo prožívá radost, a potěšit toho, kdo je smutný.

Láska se tak brzy může stát vzájemnou a i nám se láska vrátí.

Maminka je na balkóně a Štěpánka a Klárka si hrají venku. Přijde jedna babička, uklouzne a upadne na zem. Jdou kolem dvě elegantně oblečené dámy, ale nepomůžou jí. Stařenka totiž není moc čistá.

„Ale je to Ježíš,“ říká Štěpánka. „Jdeme jí pomoci!“ „Ne, já nejdu!“ říká Klárka. Štěpánka běží za stařenkou. Pomáhá jí vší silou, ale nedaří se jí to. Nakonec se rozhodne pomoci i Klárka, ale... Ani společně se jim to nedaří!

Jde kolem strážník: „Co to děláte na zemi?“ Štěpánka všechno vysvětluje. Strážník je dojatý, pomůže babičce vstát a Štěpánce a Klárce děkuje.

V dnešním verši „Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.“ (Řím 12, 15) nás apoštol Pavel vybízí, abychom dokázali vnímat druhé lidi jejich radosti i bolesti. Velkým příkladem pro nás může být jedna česká princezna, která s láskou pečovala o staré lidi, ošetřovala nemocné a při tom rozdávala radost, pokoj a naději. Znáš ji? (viz *tajenka*).

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16

V minulém čísle byli vylosováni tito výherci: Patrik Werner z Břilic, Helena Kocinová z Trhových Svinů a Vlastimil Koukol z Vráta. Všem výhercům gratulujeme a posíláme jim odměnu. Tajenky z tohoto čísla posílejte na adresu: katechety@dicb.cz

Dětský katechismus trochu jinak

Koncem listopadu 2018 byla na český trh uvedena kniha YOUCAT pro děti. Jde o sedmé pokračování úspěšné řady YOUCATů. Originální uvedení do katolické víry a morálky oslovuje v souladu s moderními principy pedagogiky děti na I. stupni základní školy i jejich rodiče. Čeština je teprve čtvrtý jazyk, v němž publikace vychází.

Na úvod knihy si bere slovo sám papež František: „*Neúnavně se ptejte a mluvte spolu o své víře! Nemlčte, až na vás děti začnou dotírat svými otázkami, ale buďte silní a předávejte víru, stejně jako jste ji přijali vy od svých rodičů. Staňte se živým poutem, které z pokolení na pokolení umožňuje, aby bylo evangelium stále přítomné v našich rodinách, společenstvích i v církvi.*“

Spíše rodina než škola

Ředitel Katechetické sekce ČBK Mariusz Kuzniar oceňuje grafické zpracování knihy a její srozumitelný, nikoli však zjednodušující jazyk. Zdůrazňuje význam předávání víry v rodinách, nikoli ve školních institucích: „*Řada lidí je přesvědčena, že katechetická výchova probíhá ve školách. Nejlepší však je, když se odehrává v rodinách.*“ Přesto se domnívá, že „*YOUCAT pro děti může velmi dobře fungovat i jako katechetická pomůcka.*“

Knihy zachovává klasické uspořádání katechismů. Člení se do 4 částí: obsah víry (Krédo), slavení víry (svátosti), důsledky života z víry pro morálku (Desatero) a zdroje síly pro život ve víře (modlitba). YOUCAT pro děti je složen z otázek a odpovědí současných dětí na život kolem nás, na věci víry i morálky. Důležitá je přitom jak aktuálnost otázek, tak poctivost odpovědí.

Katechismus testovaný dětmi

Tým autorů pracoval na knize od roku 2013. Zvolili přitom moderní způsob tzv. *community writing*: testování textu přímo na adresátech a zohlednění zpětné vazby do knihy. Autory v širším smyslu slova jsou tak i rodiče, učitelé, kněží, moderátoři dětských společenství z Rakouska, Slovenska a Německa a také přibližně 60 dětí, které dávaly zpětnou vazbu. YOUCAT pro děti vydalo Karmelitánské nakladatelství v listopadu 2018. 239 stran. Doporučená cena: 499 Kč.

Ukázka z knihy: Desatero přeepsané do dětského jazyka
DESET PRAVIDEL HRY

1. Bůh se skvěle vyzná. On říká věci tak, jak jsou. Není nikdo důležitější než on.
2. Nevykládej o Bohu hloupé vtipy a nikoho neposílej k čertu!
3. Vydechni si u Boha!
4. Měj úctu k rodičům!
5. Nesnaž se nikoho vyřídít. Nebo dokonce zabít. Nemávej pěstí! Nevracej ránu!
6. Žiješ-li v manželství, dodržuj svůj slib věrnosti.
7. Nekrad!
8. Nelži! Neudávej! Už žádné nelegální stahování!
9. a 10. Prostě nemůžeš mít všechno, jasný?!

Zdroj: KNA

Inzerce

Jubilejní
10.
VIR
ročník
Mons. Josef Nuzik
knezskyseseminar.cz
29. 11. - 1. 12. 2019

Adventní duchovní obnova
pro muže od 17 do 35 let
v Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci

Nový projekt do škol

Diecézní centrum pro katechezi ve spolupráci s Diecézní charitou připravilo projekt do škol Nulový hlad. Jedná se o projekt, jehož cílem je seznámit děti s existující chudobou ve světě a pokusit se je motivovat k tomu, že i ony mají možnost změnit situaci lidí, kteří trpí nedostatkem stravy nebo se na-

opak stravují velmi nezdravě. Projekt Nulový hlad jsme připravili z podkladů Organizace pro výživu a zemědělství FAO, která patří do OSN. Projekt je zdarma a je nabízen základním školám a víceletým gymnáziím. Školy si mohou vybrat z několika aktivit, které jsou v projektu připraveny.

VÍTÁME VÁS V PROJEKTU NULOVÝ HLAD

Co je naším cílem?

Seznámit děti s existující chudobou ve světě a pokusit se je motivovat k tomu, že i ony mají možnost změnit situaci lidí, kteří trpí nedostatkem stravy nebo se naopak stravují velmi nezdravě.

Nejlepší způsob, jak na to, je začít sám/a u sebe

Jím zdravě? Vyhazuji jídlo?

To jsou otázky, na které bychom společně mohli hledat odpověď.

JAK NA TO?

1. krok: Seznamte se s organizací FAO a s projektem Nulový hlad.
2. krok: Přihlaste svoji třídu nebo skupinu do projektu na dck@dcb.cz do 30. 11. 2019
3. krok: Vyberte si jednu nebo více aktivit z projektu na <https://prolidi.bcb.cz/> a ty s dětmi uskuťte.
4. krok: Jste-li škola v Českých Budějovicích nebo v nejbližším okolí, pozvěte si do školy pracovníky Diecézní charity, kteří Vám udělají workshop na téma chudoba a bohatství v jejich projektu Young caritas. Kontakt: youngcaritas@dchcb.cz
5. krok: Napište nám, jakou jste si vybrali aktivitu a jak se vám v ní dařilo na dck@bcb.cz.
6. krok: Přijměte pozvání na vyhodnocení projektu, které bude v květnu 2020, kde budete za svou práci odměněni. Termín a místo Vám včas upřesníme.

Projekt do škol pro Vás připravilo Diecézní centrum pro katechezi ve spolupráci s Diecézní charitou v Českých Budějovicích

PASTORAČNÍ STŘEDISKO BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

Příroda není Boží důl

Environmentální témata jsou dnes aktuální nejen u environmentalistů. Někdo ovšem říká, že jsou módní. Já ale nevím, jestli může být módní ještě něco jiného kromě bot a kabelky. Úvodem proto navrhuji, abychom – dříve než environmentalistiku onálepkujeme – podrobili kritice samo slovo „módní“.

Podle mě je to slovo hloupé, jehož vážnost nevzrostla ani poté, co ve společnosti koluje přinejmenším od sedmnáctého století. Za sebe tak klidně vítám téma aktuální, kterému nechybí věcný obsah a které mě na něco upozorňuje.

V záplavě konkrétních problémů se pochopitelně topím. Lesy nám klátí lýkožrout – ale je to hmyz a s ním je to taky nahnuté. Korálové útesy hynou – představuji si vybydlené mořské měřičiny budoucnosti. Deštné pralesy jsou planýrovány – a moje pošetilé Já se ptá, jestli spolu s nimi zmizí i déšť. Mokřady se vysouší – zvažuji založení bažiny na zahradě. Díky mechanizaci a chemizaci zemědělství se sice celkově snížil počet těch, kteří umírají hladu, ale co ten pokles biodiverzity, nárůst eroze, kontaminace půd a vodních toků? A proč tu mezitím máme víc obézních než hladovějících? Vrací se nám snad každé řešení v podobě bumerangu?

Kvapně narůstající množina jednotlivých průšvihů vyžaduje sice řešení od jednotlivých odborníků – avšak izolovaná řešení už zřejmě nestačí. Environmentální problémy nám stávají před oči prostou skutečnost, že totiž příroda je víc než jen životní prostředí (pro) člověka. Samozřejmě právo brát, dobývat a přeměňovat se otřásá, akutní otázka zní, na co právo **nemáme**.

Křesťanství ovšem má k věci co říct. Víra v trojjediného Boha zahrnuje víru v Boha Stvořitele. Historicky křesťané navazují na židy a jejich geniální oddémonizování přírody. Člověk už není zajatcem magického myšlení, poukazuje se na Boží plán se světem, a je to plán spásy, nikoli zkázy. Pod vlivem řecké filosofie otevírají pak křesťané svět také lidské racionalitě, což znamená, že přírodu lze spravovat rozumně a věcně. Oba vlivy patří k univerzální výbavě křesťanství. Před dvěma tisíci lety jsou křesťané na tomto poli nositeli pokroku – přírodu zbavují pseudonáboženských rysů a svět zpřístupňují přesašným hodnotám i lidskému umu. Osvobozují člověka a přírodu v jejich vzájemném vztahu, a to v **dobré víře** – vždyť

příroda je vnímána jako Boží stvoření a Bůh uctíván jako dobrý, moudrý, všemohoucí.

Jenže se to zvrtilo. Nehledejme viníka, jen je jasné, že nejpozději v době průmyslové představa o přírodě jako Božím stvoření v hlavách lidí už příliš nefiguruje. Posedlost rozvojem se s Pánembohem nezdržovala. Možná právě ve chvíli, kdy přírodu přestáváme vnímat jako Boží dílo, se nám mozaika rozpadá. Najednou je tu spousta dílčích oblastí, jejichž spjitost nám uniká. Z dalších a dalších otázek jde hlava kolem, potřebujeme stále více stále specializovanějších odborníků. Jak to udělat, aby člověk méně dřel a neumíral příliš brzy? Jak to zařídit, aby se děti vůbec dočkaly dospělosti? Jak vysušit louku? Jak zavlažit pole? Jak vyrobit boty pro všechny? Jak vyrobit boty pro všechny, aby to nebylo na úkor některých? Čím topit za rok, za pět, za padesát let? Co s hormonálními disruptory (o nichž jsme donedávna nevěděli nic), když nám ten farmaceutický sektor tolik vydělává? Kdo jsou zvířata? Jak vytvořit digitální inteligenci, která bude chytřejší než my, a přesto nás bude poslouchat? Jak opanovat vesmír a nezahynout při tom?! ... Avšak teoretik se nestará o praktika, praktik nemá čas na teorii. Vodohospodář se nestará o zemědělce, zemědělec se nestará o ekonoma, ekonom se nestará o ekologa, IT-specialista dělá dojem, že se nestará o lidi – a my, křesťané, se možná nestaráme o bližního.

Křesťan tu ale od toho právě je, aby na bližního nezapomínal. Praktické postoje bliženecké lásky můžeme chápat jako konkrétní projevy teologie stvoření. Namísto pěstování náchylnosti nikomu „tam venku“ nevěřit a každého podezírat z lačnosti, bychom se mohli sebekriticky ptát: Umíme my sami zvládat blahobyť? Ve službě čemu doopravdy nasazujeme svou každodenní energii? Je pro nás druhý člověk Božím obrazem, takže se štítíme používat lidi jako prostředky, nebo jsme zbožní a bezskrupulózní současně? Moudří lidé vředyky věděli, že příroda není bezedný důl. Že příroda vůbec není důl. Patří křesťané mezi moudré?

Environmentální témata nejsou ani trochu módní, pokud nahlížíme jejich základní souvislost s prastarými otázkami, které si kdy člověk před Boží tvář kladl. Příroda byla tradičně médiem na cestě k Bohu, těžko tedy říct, proč se nemalá část křesťanů domnívá, že jsou to témata cizorodá. Zlehčujeme je, zesměšňujeme, politizujeme, ideologizujeme? Myslím, že není naším úkolem rozhodovat, jestli je příroda hodna našeho respektu...

Křesťanská víra nenabízí přesné návody. Vegetariánství, kácení stromů, fair trade produkty či dobrovolnou skromnost máme ve své režii a jistě nemusíme zpívat unisono. Alibisticke vody čeří ovšem Bible protiotázkou: Kdo je tvůj bližní? Za sebe, v této věci, odpovídám: můj bližní je příroda. Ona i já jsme Božím stvořením.

Lucie Kolářová

Ztráty a objevy

Dne 5. října se konala akce "Ztráty a objevy", která byla určená pro děti, kterým zemřel někdo blízký. Zúčastnila jsem se s mojí dcerou, které zemřel její bráška a prababička.

Sešli jsme se na Rudolfově, odkud jsme šli trasu kolem rybníku Mrhal. Na začátku jsme si přečetli příběh, který nás provázel po celou trasu. Po cestě jsme plnili různě zajímavé úkoly. Na lesní cestě jsme si zkusili běžet štafetový závod "Dospěláci proti dětem". Na úplný závěr jsme založili "kešku", kterou jsme společně ukryli na kraji lesa. Koušek před koncem trasy jsme si opekli buřtíky, které nám všem moc chutnaly.

I přes to, že nám po cestě trochu přšelo, tak jsme si akci krásně užili. Již teď se těšíme na další, která bude na jaře.

Tolik popis a obrázek z opékání buřtů od účastnic akce. Co všechno jsme ale objevili? V první řadě to, že když jsme si na blízku, můžeme leccos společně unést, i to, co je tak těžké, že by to člověk sám nedokázal. A ono se kupodivu může dát i do pohybu?

Mohli jsme si zkusit, že každý za sebou nechává stopy tím, co řekne nebo udělá, a to vše přichází k druhým, je to uchováno v naší paměti a v naší lásce k druhému, i když třeba umřel. Mohli jsme si o svých milých, kteří nám umřeli, popovídat. Nikdo se toho neděsil, neřikal: Nemluv o tom už. Nevadilo ani, že jsme pak museli utřít nějakou tu slzu. Nevadilo nic, všichni pozorně poslouchali a mohli jsme jim vysvětlit mnohé, vzájemně jsme si odpovídali na své otázky, velcí i malí.

Pak jsme přemýšleli, jaké poselství nám svým životem náš bráška, sestřička, babička, neteř a další zanechali, co je pro nás tím štafetovým kolíkem, co jsme od nich do našeho života dostali. Dokonce zazněla i básnička, co jí učila vnučka babička. A k tomu jsme si vybarvili a namalovali štafetové kolíky, co jsme si mohli odnést domů.

A v závěru jsme si řekli: Ať objevují i jiní. A tak máme první kešku s názvem Ztráty a objevy. Zkuste ji objevit i vy. Jsou tam naše vzkazy a ještě další, ale to tu neprozradíme, protože každá keška má své tajemství, pro jehož nalezení se vyplatí investovat energii i čas. Zrovna tak tomu je i se smrtí našich blízkých, jistě je v našem vztahu k nim ještě mnohé k objevení. K tomu jsme po celé odpoledne směřovali.

DCR, Domácí hospic Kleofáš

Personalía

A. Ustanovení:

P. Mgr. Peter J. M. Vianney Madár, CFSsS, byl od **15. 9. 2019** ustanoven **spirituálem na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích**. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.
Bc. Vojtěch Talíř, trvalý jáhen byl od **15. 9. 2019** jmenován členem **duchovně formační skupiny kandidátů trvalého jáhenství v českobudějovické diecézi**. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

Karel Sádlo, trvalý jáhen byl od **15. 9. 2019** jmenován členem **duchovně formační skupiny kandidátů trvalého jáhenství v českobudějovické diecézi**. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Štěpán Šrubař, FSSP byl od **9. 9. 2019** se souhlasem svého řeholního představeného ustanoven farním vikářem farnosti **Římov**, vikariát České Budějovice-venkov a od téhož data mu bylo – po dobu kněžského působení v českobudějovické diecézi, uděleno trvalé pověření udělovat svátost smíření.

R. D. Mgr. Jan Skibiňský byl od **15. 10. 2019** ustanoven farním vikářem ve farnosti **u kostela sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice-město a ve farnosti **Boršov nad Vltavou**, vikariát České Budějovice-venkov a od téhož data mu bylo uděleno trvalé pověření udělovat svátost smíření.

B. Životní jubilea:

R. D. Mgr. Witold Piotr Kocon oslavil **21. 10. 2019 své čtyřicáté narozeniny**.

Pan Zdeněk Šmelc, trvalý jáhen oslavil **7. 10. 2019 své šedesáté narozeniny**.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Výročí jáhenského svěcení:

Pan Karel Hofbauer, trvalý jáhen oslaví **7. 11. 2019 své dvacáté výročí jáhenského svěcení**.

K výročí jáhenského svěcení upřímně blahopřejeme.

Zveme vás...

• **23. 11.** Č. Budějovice – **Setkání varhaníků, sbormistrů, kostelníků, akolytů a lektorů**; ŘKF sv. Vojtěcha (ČB, E. Destinové 1); 9:30 – mše svatá (biskup Pavel Posád), přednáška a diskuse po jednotlivých skupinách, oběd

• **6.–8. 12.** Prachatic, klášter Boromejek – **Adventní duchovní obnova pro dívky**; Téma: Pane, nauč nás modlit se. Obnovu povede P. Lukáš Bakajsa se sestrami boromejkami; www.neumannum.cz

Šumavské kostelíky XIV.

Jak bylo již dříve přislíbeno, v dalším pokračování při putování šumavskými hvozdy se před návratem k domovu v jihočeské metropoli, znovu zastavujeme v okolí Velhartic.

Hory Matky Boží - kostel Jména P. Marie

Hory Matky Boží

Jsou informace, na které se nezapomíná. Jednou z nich je vzpomínka do doby padesátých let, kdy se u nás říkalo, že „někde“ v Kašperských horách se zjevila Panna Maria dělníkům, kteří ráno cestovali do práce... Teprve v Železné Rudě jsem se na venkovní mapě začal podrobněji rozhlížet po lokalitě, kde se právě nacházíme... Zcela určitě to nebyla pouhá náhoda. Od Velhartic byla totiž cesta vzhledem k objíždkám trochu víc než komplikovaná. Sotva jsme zastavili na návsi ve stínu blahodárně stínícího stromu naproti místnímu kostelíku, ozvalo se polední vyzvánění... A my potkali anděla... Zvěstoval nám mnoho informací, i to, že od fary vede křížová cesta k nedaleké kapli. Dejme tomu ale náležitý pořádek.

První zmínka o obci pochází z roku 1511, roku 1520 se zde otevřely doly na zlato a později na stříbro. Za krále Ludvíka Jagellonského byla obec roku 1522 povýšena na královské horní město, též nazývané Montes Mariani. Doly ale postupně zanikají, v 17. st. je snaha o jejich obnovu, v 18. st. ale těžba ukončena. Poslední pokus o obnovu byl v roce 1828. Na počátku minulého století obec uváděna jako město s 660 obyvateli. Dnes jich zde žije asi stovka. V dřívější době se někdy užíval hanlivě název „Zlámané Hory“, známá zde byla ruční výroba obuvi. Německý název Bergstadt.

*Místní muzeum – Hned naproti kostelíku s historií o zdejší těžbě, nedaleko naučná stezka.

*Kostelík Jména Panny Marie – Podle církevního katalogu původní stavba z roku 1367 jako filiální kostel farnosti Petrovice, od r. 1762 administratura paroecialis realis, od r. 1857 farní. Barokní stavba je z r. 1637, roku 1737 přestavěna lod kostela a postavena věž, matriky vedeny od r. 1759.

*Kaple Proměnění Páně – Čtrnáct zastavení křížové cesty nepravidelně rozmístěné v dosti náročném lesním porostu vede ke kapli pocházející z roku 1842. Původně zde šlo

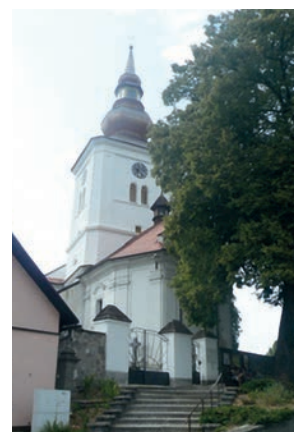

Kaple proměnění Páně

o významnou svatyni s pramenem a řadou energetických bodů v nezvykle vysoké poloze (*ing. Pavel Kozák*). Vlevo od kaple je studánka, o které autor uvádí, že už zdaleka není pitná... Dovolíme si oponovat. Čirá, osvěžující, posilující prožívanou vírou. Sám autor uvádí – postojíme-li zde chvíli, obklopí nás poznenáhlu vyzařování celé křížové cesty a není pochyb, že je tu přítomno něco, co nepřišlo s křesťanstvím, ale co tu setrvává věky. Silový bod je uprostřed kaple, energie místa je vysoká, snad tu došlo i k zázračným uzdravením... Dodnes je voda považována za léčivou, slouží k pití a omývání. Věřme, že kdo tu byl, má touhu znovu se sem vrátit.

Kolinec

Původně zde bývala jen osada v majetku české královny, ve 14. st. povýšena na městyse. Plebanie datována rokem 1391, matriky vedeny od r. 1644. Kostel **sv. Jakuba Staršího, apoštola**, ve zdivu románský z počátku 13. st., presbytář raně gotický. Roku 1755 kostel opravován s prodloužením a sklenutím presbytáře, r. 1854 přistavěna věž.

Kolinec – kostel sv. Jakuba Staršího, apoštola

První písemná zmínka pochází z roku 1290, dnes zde žije asi 1400 obyvatel, v roce 2006 vrácen status městyse. Z historie vzpomínána sklářská rodina Klenovských. Při procházce zde najdeme empírový zámek, synagogu s židovským hřbitovem, pomník obětem světových válek... Jako poutníkům je pro nás dostačující malé odpolední občerstvení.

Sušice – děkanský kostel sv. Václava, mučedníka

Sušice

Ach ano, kdo by neznal světoznámé SOLO Sušice. Ale dávno tomu, už tady dlouho není. Legendy, které nikdy nelžou, dokládají, jak bylo „likvidováno“. Plné kamiony odvážely vše, co se dalo. A proč bychom ty hříchy pozemské zamlčovali, vždyť dopadly na hlavy věřících i nevěřících. Ještěže nám ta největší sirka na světě (měří 3,5 m) alespoň v muzeu zůstala.

*Město ležící na řece Otavě, dnes s cca 11 tisíci obyvatel. Historie spadá až do 5. století s Keltským osídlením. V roce 1273 město založil král Přemysl Otakar II. a svému rozvoji vděčí především poloze na Zlaté stezce. Historické centrum je památkovou zónou. V blízkém okolí se nachází vrch Svatoš s 32 m vysokou rozhlednou. Takže se rychle rozhlédneme, ale další informace o množství zajímavých památek ponecháme až na samostatnou stať. Dnes jsme se zastavili za zcela jiným poznáním.

*Děkanský kostel sv. Václava, mučedníka – První zmínka pochází z roku 1233 (?), roku 1283 byla založena plebanie, děkanství od r. 1622, matriky vedeny od r. 1702. Kostel původně gotický byl založen ve druhé čtvrtině 14. st. vedle starší kaple, která byla pojata do stavby jako zákristie. V letech 1884-85 regotizován.

*Kostel Nanebevzetí Panny Marie – Gotický z konce 14. st., přestavěn po požáru r. 1591. Dnešní stavba je presbytář nedostavěného kostela. První zmínka z roku 1402, v jeho okolí vznikl hřbitov používaný až do roku 1924. Později po zrušení zde vznikl park, zůstaly zde některé staré náhroby.

*Kostel sv. Felixe z Kantalicia – Jako součást kapucínského kláštera z r. 1654-5, existoval až do roku 1950. Průčelí upraveno v 19. st. Po státním zásahu proti církvi a řádům objekt obsadila armáda. V roce 1993 byl vrácen kapucínům. Uvnitř areálu se nachází klášterní kaple a v kostele milostný obraz Panny Marie Bolestné, věnovaný po dostavbě kláštera. Dnes je na fasádě osazena pamětní deska na nezapomenutelného

Kostel sv. Felixe z Kantalicia

Kostel sv. Andělů Strážných nad Sušicí

člověka – P. Františka FERDU. Žil v Sušici od r. 1976 až do své smrti r. 1991. V letech 1951–60 byl nespravedlivě vězněn. Byl nadán vzácným darem pomáhat lidem v nemoci, zasvětil svůj život tomuto poslání. Pochován je na místním hřbitově. Desku k jeho památce věnovalo město.

*Kostel sv. Andělů Strážných – Někdy uváděný jako „Kaple sv. Anděla Strážného“, nebo „Anděl Strážce“, mezi věřícími nazýván „Andělíček“, ke kterému vede od nábřeží křížová cesta na vrch Stráž.

Dílo čtrnácti zastavení vykovali v rámci maturitních prací studenti Střední školy v Oselcích, obor Uměleckořemeslné zpracování kovů.

Vrch (551 m. n. m) původně sloužil jako strážní a pozorovací bod, kde hlídky bděly nad malou osadou rýžovníků zlata. Ještě před 350 lety zde byl jen les a několik usedlostí. Jedna z pověstí vypráví o malém chlapci, kterému se zde při hře ovinul kolem nohy jedovatý had. Chlapec ve velikém strachu a úzkosti spatřil anděla, který se k němu sklonil a ochránil ho... Z vděčnosti zde byl kostelík po dvouleté stavbě slavnostně vysvěcen 3. srpna 1683 světicím biskupem pražského arcibiskupství, v době panování Leopolda I. V roce 1882 byl přestavěn pseudorománsky, obklopen ambity v roce 1735.

Přicházela sem mnohá procesí s prosbou o ochranu. Dnes je oblíbeným místem turistů, v sezóně se zde 1x v týdnu (čtvrtek od 18 h.) konají pobožnosti. K věřícím zde promlouvají slova – „Děkujeme za tuto krásnou korunu na malém šumavském vršku“. Nás zde překvapila návštěva Městské policie, ale našťastí nám poskytla potřebnou radu na další cestu.

*Kapličky a kaple – Menším štěstím již bylo sluníčko klonící se k západu, nedostatek času, a tak na závěr naší procházky uvedme, že na mnoha místech jsme narazili na další zajímavé objekty - kapličky stojící přímo u cesty.

**Kaple sv. Antonína (Dolní Předměstí), Panny Marie Lurdské (směr na Horní nebo Červené Dvorce), sv. Rocha (Horní Předměstí, s hřbitovem, kde se pohřbívalo v době morové epidemie 1679-81, jako funkční do 19. století). Dále Boží muka směrem k nádraží, kaplička U Kapličky, další ve směru na Hrádek a u Volšovské, Nad Lipou nebo u Palackého ul.. No řekněte, nejí to radostné, když je nacházíte zase v opraveném stavu?

**Zcela na závěr uvedme ještě Starý židovský hřbitov a Nový židovský hřbitov, na které již nezbyl čas.

Synagoga byla zbořena v šedesátých letech minulého století. Přiměřenou rychlostí míjíme stranou stojící hrad Rábí, ale nepřízní počasí s bouřkou a pořádným lijákem jsme stejně neujeli. Ale i tak děkujeme našemu průvodci – Andělu Strážci.

František Růžička, Foto: František Růžička

Šumavská trilogie Františka Honizala

**Jednotlivé svazky Šumavské trilogie byly vydány nejprve samostatně: Schreiner-
ské kořeny v roce 1996 v Knihovně Setkání v Českých Budějovicích, Schöninger-
ské pastviny v roce 1997 v Galerii Nahoře v Prachaticích a Údolí Vogelsang v roce
1999 v Nakladatelství Dr. Radovan Rebstock v Sušici. Jejich autorem je bývalý
bavorovský farář a vikář P. František Hobizal (*1933–†2001).**

Hobizalovo dílo věnované Šumavě bývá v literárních recenzích srovnáváno s pracemi Klostermannovými, Stifterovými, Pavlíkovými, Váchalovými. Zachycuje situaci na Šumavě ve 40. a 50. letech dvacátého století. Obrovská tragédie Šumavy – odsun, jak tomu říkají Češi, a vyhnání, jak to nazývají Němci – dosud nenašla svou katarzi, ale stále zeje jako otevřená bolestná rána, dokud se nedospěje k usmíření. Hobizalova veliká zásluha je v tom, že k této tragédii přistupuje nikoliv jako ideolog, ale jako umělec; nikoliv prostřednictvím obecných a abstraktních pojmů Čech a Němec, ale zcela konkrétních jednotlivých osob jako Mariandl, Paruba, Sicker, Friedrich, Vondruška..., a právě tímto ideologicky nepředpojatým, konkrétně osobním přístupem umožňuje této „šumavské tragédii“ její alespoň počáteční pročišťování.

Hobizalova Šumavská trilogie se mi jeví jako počátek kulturně-společenského procesu, jež bych si dovolil nazvat „palimpsestový efekt“. Palimpsest je pergamen, na němž byl napsán text, který pak byl vymazán, aby se na něm mohl napsat text nový. Vymazání se však někdy nepodařilo tak dokonale, aby původní text skrze ten nový neprosvítal. Nu a právě toto prosvítání starého textu skrze text nový nazývám „palimpsestový efekt“. Co tímto příměrem míním? Krátce řečeno toto: Šumava, která historickým právem vlastnickým patřila státnímu útvaru zvanému České království, byla zpřístupněna lidskému osídlení – a tím i kultuře – německým obyvatelstvem, které na pozvání českých králů proměnilo Šumavu jako přírodně-zeměpisný pojem v pojem navíc kulturní. Literární dílo Adalberta Stiftera nebo Hartauerova píseň „Dort tief im Böhmerwald“ (Tam v krásné Šumavě) jsou toho jen dva výmluvné symboly vedle tolika jiných. Tím se Šumava stala svým zvelebitelům vlastí, a to věkovitým právem uživatelským. Dokud tato dvě práva šla spolu pokojně ruku v ruce, nebyly problémy. Jakmile však začala nacionalistická ideologie stavět obě práva proti sobě, začala se odehrávat tragédie, jež dosáhla vrcholu, když

z pergamenu Šumavy (a vůbec českého pohraničí) byl vymazán původní věkovitý „text“ německý a byl naň napsán „text“ nový, český, opírající svůj nacionalismus o internacionalistickou ideologii „proletářů všech zemí“. Tento český „text“ se pak vůči západnímu (a tím do značné míry německému) světu obehnal ve jménu ideologie trojnásobnou bariérou ostnatého drátu... Hradba rozdělující Evropu na „západní“ a „východní“ padla a umožnila tak osmózu dvou násilně rozdělených světů a s ní i odkrývání toho, co bylo překryto – totiž oně sudetoněmecké kultury, která byla vymazána, ale která nyní začíná oním palimpsestovým efektem z minulosti prosvítat do naší současnosti. Zbořené či polorozbořené kostely a kaple se opravují, zarostlé a zanedbané hřbitovy se obnovují, opomíjeným osobnostem se zřizují muzea atd.

Do tohoto objektivně-převratného kulturního procesu se řadí Hobizalova trilogie jako jeho nanejvýš významný svědek. Již samotné názvy jednotlivých dílů trilogie to výmluvně naznačují. Všechny tři jsou německo-české či česko-německé složeniny. Hluboké přátelství, které spojuje českého bohoslovce Felixe, v němž tušíme samotného autora, a Němce Johánka Friedricha s jeho ženou Mariandl, tří opravdových křesťanů, je tou nejlepší přesvědčivou odpovědí na všechny nacionalistické námítky z obojí strany. Zároveň však budiž řečeno, že Hobizal není snobský kosmopolita, jemuž by bylo národní cítění cizí. Naprosto ne. Jeho národní cítění je však odolné vůči nákaze nacionalismu a liší se od něj asi tak, jak se liší normální teplota zdravého organismu od horečky při virovém onemocnění. Tuto odolnost vůči nákaze nacionalismu Hobizal čerpá především z protilátek vycházejících z plně a upřímně žitého křesťanství. (Pozn. red.: Text je vzat z obsáhlejší recenze prof. Karla Skalického, která vyšla pod názvem „Kdyby byl Bavorov bez Hobizala“ v českobudějovickém diecézním časopisu Setkání 2/1998).

Karel Skalický

Ukázka z knihy:

*Před lesními jde několik postav z Mühlerbergu pěšky na půlnoční. I za nimi je slyšet hlasy. A vtom se zprava od Schreineru ozve ne-
zřetelně, ale přece zvon! Zpívá a zpívá svou čistou píseň do svaté, přetiché noci. A hle, paní Markéta stiskne muži ruku: z jihu se ozve také hlas zvonu – většího, hlubšího. Má lahodný zvuk! A nese se nad krajinou jako tajemná píseň a s tím svým menším druhem z druhé strany vytváří symfonii vánoční pohody. „Ten větší – ten je z Volar. Ten druhý ze Záblatí,“ řekl nadlesní.*

*„Paní nadlesní! Pane nadlesní!“ ozvalo se vtom před nimi a od Sepp-
lovy chalupy sem běží Mariandl, zřejmě vzrušená. „To jsem ráda, že
jsem vás natrapírovala,“ vyhrkne.*

*„Co se stalo? Jdeš s námi na půlnoční?“ ptá se paní Markéta a na-
tahuje k dívce ruku.*

„Jdu. A stalo se.“

*„A co?“ ptá se paní, ačkoliv děvče spíš pokukuje po nadlesním, který
ale jde ponořen do svých myšlenek.*

*„Dostali jsme modrou kartu! Před polednem to přinesli,“ řekne Mari-
andl a najednou prudce vzlykne.*

*„Co to je modrá karta?“ nechápe paní, ale Vondruška rázem pocho-
pí: „To z okresu? Kvůli odsunu?“*

„Jo.“ Nový vzlyk.

„Herrgott!“

„Táto,“ šeptá paní, „jsou Vánoce, neklej.“

Zdroj: KNA

Kostel sv. Markéty; Foto: Autor

Strakonická SVATOVÁCLAVSKÁ

Poslední zářijový víkend proběhla strakonická svatováclavská pouť, která kromě programů nabízejících pestrou zábavu pro děti i dospělé, přivedla poutníky a lidi různého věku k zastavení v kostele sv. Václava nebo sv. Markéty.

Již v předvečer samotné slavnosti sv. Václava, hlavního patrona českého národa, se po několika týdnech otevřel kostel sv. Václava na strakonickém hřbitově, kde se poprvé konala mše svatá po jeho opravě interiéru. Hlavní bohoslužby se však odehrály v neděli dopoledne – za hojné účasti místních i poutníků, s krásným zpěvem účastníků, ale i chrámového sboru. Hostem a kazatelem byl P. Kamil Strak zodpovědný za péči o mládež při České biskupské konferenci. V promluvě připomněl, že život víry se projevuje v jednání člověka, jak vidíme u sv. Václava, a inspiroval přítomné slovy papeže Františka, aby nám nikdy nechyběla ve vztazích ochota poděkovat, poprosit, odpustit a vyjádřit úctu.

Kostel sv. Václava voněl novotou. Vždyť v předchozím týdnu řemeslníci dokončili obnovu vnitřních omítek a výmalby. Místo, kde ročně vyprovodíme desítky našich blízkých při pohřbu tak opět dostává přívětivější tvář a lépe reprezentuje naše město pro ty, kdo přijíždí na pohřby z různých koutů naší země. Díky patří všem dobrovolníkům, kteří následně kostel uklízeli a připravovali, aby se v něm mohly poutní bohoslužby být. Celkové náklady oprav atakují částku 600 tisíc korun. Jihočeský kraj několikrát nevyhověl žádosti o příspěvek. Město Strakonice přispělo částkou 50 tisíc korun, příslib daru má farnost i od obcí Přední Zborovice a Mutěnice. Osloveny jsou i další obce. Zbytek nákladů je financován z darů a sbírek farností. Přispět je možné na účet farnosti nebo při nedělních sbírkách.

Ani kostel sv. Markéty během poutě neosiřel. Sobotní mše sv. byla především s modlitbou za město a po skončení nový strakonický kaplan P. Miroslav Šašek žehnal individuálně každému do jeho konkrétních potřeb. V neděli se pak uskutečnil koncert, na kterém vystoupil Houslový soubor a Ádh mór, obojí ze strakonické ZUŠ, a strakonický chrámový sbor.

Roman Dvořák

DCR připravuje a zve...

Podzimní kurz přípravy na manželství – pokračování

DCR pořádá podzimní kurz přípravy manželství (civilní i církevní) s 6 setkáními. Bude se konat vždy v pondělí večer od 19:30 do 21:00 hodin na faře v Ledenicích. Můžete si již dnes rezervovat čas na přípravu, přihlásit se na www.dcr.bcb.cz a těšit se na jednotlivá témata našeho podzimního kurzu: 4. 11. Sexualita a rodičovství; 11. 11. Duchovní rozměr manželství; 18. 11. Manželský slib.

Sobotní dopoledne 9. 11. s názvem „Shodneme – neshodneme se ve víře“ bude určeno pro manžele různého vyznání nebo pro manželství, kde jeden z partnerů je věřící a druhý nevěřící... Rozdíly v pojetí víry se mohou týkat i dětí a rodičů, popř. prarodičů. V programu bude přednáška zkušeného pastoraisty Mons. Aleše Opatrného, práce ve skupinkách, sdílení. Přesnější program i přihlášku najdete na www.bcb.cz.

Zveme na **setkání rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“**. Koná vždy **poslední středu v měsíci v 17:30, v listopadu 27. 11. 2019 v sále Děkanství u sv. Mikuláše v přízemí**. Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká.

Zveme na oblíbené **setkání rodin v Panském domě v Rožmitále pod Třemšínem, tentokrát už 22.–24. 11. 2019 s biblistou Danielem Hellerem** a tématem slavnosti Krista Krále. Dodržíme obvyklé schéma dopolední přednášky zvlášť pro rodiče (během ní je zajištěno hlídání dětí) a další. Čeká Vás ticho a zastavení v krásném prostředí, ale i program pro celou rodinu, prostě **dobrá příprava na adventní čas**.

Další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Foto: DCR

Vycházejme k bratřím a sestrám

Mimořádný misijní měsíc říjen, který je za námi, je jen začátkem. Papež František podle svých slov v roce 2015 napsal svůj nejdůležitější dokument, exhortaci *Evangelii Gaudium*. Je jakýmsi krédem o tom, jakým směrem chce svoji církev dnešními dny vést.

Kdybychom hledali jedno z klíčových slov, pak se dobereme k atributu "vycházející". Misie není věc, kterou si církev připnula jako nepotřebnou ozdobu. Církev je misie, vznikla a pokračuje neustálým vycházením k bratřím a sestrám do periferií současného světa, kteří touží po lásce.

O dva roky později se Svatý otec s důvěrou obrátil na svůj úřad Papežská misijní díla, jemuž svěřuje pomoc v jeho misijním úsilí ad gentes, aby se v duchu vnitřní obnovy, znovu stala jeho účinným nástrojem. Tedy utvářením celosvětové sítě, která skrze modlitbu, misijního ducha a lásku křesťanů rozestých po celém světě podpírá papeže v jeho misijním úsilí. A to, co je starostí otce, by mělo být starostí celé jeho rodiny... Proto ani my neztrácejme ze zřetele bratry a sestry ve víře, kteří povzbuzeni voláním Ducha ke svědectví víry, svědčí a slouží na nejrůznějších periferiích světa. „*Periferie světa potřebují naši pomoc a my potřebujeme periferie, abychom pravdivě nahlédli své vlastní životy.*“ (P. Josef Prokeš při výkladu EG)

Chtěla bych se s vámi podělit o jednu zprávu z misí. Ta snad lépe než další slova popíše církev jako živý organizmus propletený navzájem jemným předivem. Nikdo z nás není ostrov...

Drazí z Papežských misijních děl v Čechách! Mnoho pozdravů z domu svatého Evžena v Lahore.

Oblátská rodina v Pákistánu cítí dlouhodobě silnou potřebu další formace kněží. Sloužíme v zemi, jejíž naprostou většinu obyvatelstva tvoří muslimové, a křesťanské komunity jsou často v odlehlých oblastech. Naši spolubratři jsou tedy rozptýleni do různých koutů, kde pracují poctivě na vinici Páně. Alespoň jednou ročně bychom jim rádi zajistili možnost duchovního odpočinku a načerpání sil. To se v letošním roce podařilo také díky vaší pomoci!

Sešli jsme se v našem domě v Lahore, zde na severu země.

Bylo nás dohromady sedm, jeden dokončoval zkoušky na vysoké škole, nemohl se tedy zúčastnit. Téma jsme zvolili jednoduché, a to Knězem dnes: Výzvy a očekávání. Přednášejícími jsme byli jak my starší obláti, tak hosté jako sestra Anna Maria (sestry sv. Jany Antide) nebo otec Moras Jalal (kapucíni). Denní program se skládal z impulsů, společných modliteb, mše sv., ale i času na osobní rekreaci a duchovní rozhovory.

Jsmo velmi vděční, že se tato podpora našim bratrům v poli mohla uskutečnit. Každý z nás a mladí bratři zvláště, potřebují obnovit své síly a připomínat si pro koho a s kým tuto práci na vinici Páně dělají. Znovu vám děkujeme za vaši podporu, díky vám bylo možné naše setkání uskutečnit.

Modlím se za vás všechny, ať vám Bůh žehná a posiluje! Spojen v modlitbě P. Khan Paulus OMI, superior

Svatý otec nás ovšem nenechává v klidu, pokud bychom si chtěli spokojeně oddechnout, že misie se odehrává až za našimi dveřmi: "Přeji si, aby námi misijní měsíc otřásl a pobídnul k tomu, abychom byli činní v dobrém... Pán tě žádá, aby ses daroval tam, kde jsi, tak jak jsi a tomu, kdo ti je nablízku. Život nepodstupuj, nýbrž daruj; neplakej nad sebou, ale nech se dojmout slzami toho, kdo trpí. Odvahu, Pán od tebe hodně očekává. Čeká, že se někdo odváží vydat se tam, kde chybí naděje a důstojnost, ad gentes, tam kde příliš mnoho lidí žije bez evangelní radosti. Jdi, Pán, tě nenechá samotného; svědectví ti umožní objevit, že Duch svatý tě předešel, aby ti připravil cestu. Odvahu, bratři a sestry, odvahu, Matko církev: najdi opět svoji plodnost v radosti z misijního poslání!" (homilie k začátku Mimořádného misijního měsíce října, 1. října)

Hana Koukalová

Hana Koukalová; Foto: PMD

Obláti; Foto: PMD

Shodnout se ve víře?

Už vás napadlo, že by to mohl být i problém? Jistě, zvláště když si věřící bere nevěřící. Ale jak dnes najít věřícího partnera?

Je to jistě velké požehnání, když se něco takového povede a jistě se my starší ročníky modlíme za dobrého partnera pro své děti. Ideální by bylo, aby i každý mladý věřící člověk světoval oblast svého života Bohu. Dá se předpokládat, že při duchovním vedení, ve výchově v rodině, ale i v náboženském vzdělávání a formaci dostáváme k takové praxi mnoho podnětů.

Ale přece jen, jak se ukazuje, máme i manželství smíšená. A v dnešní době je nutné o vztah v manželství dobře pečovat, aby přetrval i v době krizí a problémů. Odborníci uvádějí, že čím víc mají partneři společného, tím je jejich manželský svazek pevnější. Ne ve všech oblastech života se to podaří a jednou z nich může být i víra. Je tedy dobré řešit otázky víry zdravým způsobem a s úctou.

Ať patří ti dva každý do jiné církve, ať je jeden věřící a druhý ne, jsou zde odlišné pohledy na svět, na různé otázky. Ale takový je už život a rozhodně ho máme za všech okolností žít dobře a v plnosti, aniž by jeden z partnerů ubližoval druhému. Dokonce se ona jinakost může stát v duchovním životě druhému obohacením.

Právě o to jde, aby víra lidské vztahy nerozdělovala.

Nemusí přitom ale jít jen o vztahy partnerské. Kolik lidí běduje nad svými dětmi, že odpadly od víry, kolik dětí (v jakémkoli věku), které našly nově svou víru, nemá pochopení u svých rodičů. Rozhodně představy jedněch neodpovídají představám o víře druhých, už také proto, že jsme každý jiný.

Takže co dělat a nedělat? Jak kvůli rozdílnému pojetí víry nezůstat jen u lamentování, popřípadě jak se nedostat do konfliktů s těmi, které máme rádi a pro které chceme to nejlepší? Odpovědi na tyto a další otázky budeme se zkušeným pastorem Mons. Alešem Opatrným **v sobotu dopoledne 9. listopadu od 9:30 v sále na Děkanství u sv. Mikuláše.**

Alena Poláčková

Inzerce

To je ta svoboda,
ke které vás osvobodil Kristus!
Buďte v tom tedy pevní
a nenechte se zase zapřáhnout
do toho otrockého chomoutu!
Gal 5,1

DEN BIBLE

17. listopadu 2019

www.biblickedilo.cz

Z diáře biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 1. 11. 17:00 Č. B., katedrála sv. Mikuláše:
Slavnost všech svatých
- 2. 11. 15:00 Č. B., Mladé, hřbitov u sv. Otýlie:
Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
- 30. 11. 16:00 Č. B., náměstí Přemysla Otakara II.:
rozsvícení adventního stromu

Z diáře biskupa PAVLA POSÁDA

- 1. 11. 8:00 Č. B., katedrála sv. Mikuláše:
Slavnost všech svatých
- 2. 11. 15:00 Č. B., Mladé:
Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
- 9. 11. 14:00 Sousedovice: Mše svatá
- 10. 11. 11:00 Albrechtice nad Vltavou, kostel sv. Petra
a Pavla: Mše svatá, výročí posvěcení kostela
- 21. 11. 17:00 Č. B., kostel Obětování P. Marie: zasvěcení
diecéze Neposkvrněnému Srdci P. Marie –
mše svatá
- 23. 11. 9:30 Č. B., kostel sv. Vojtěcha: Setkání varhaníků,
kostelníků, akolytů, lektorů a laiků v pastoraci
- 24. 11. 9:00 Č. B., katedrála sv. Mikuláše: Slavnost
Ježíše Krista Krále

Změna vyhrazena.

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Velký diář na rok 2020 s liturgickým kalendářem

Diář formátu A5 v pevné vazbě s obálkou modré či zelené barvy se zlatou ražbou. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a myšlenka na den. Na začátku každého měsíce jsou uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také dostatečný prostor na poznámky, přehledný měsíční kalendář na roky 2020 a 2021 a další praktické informace. Do každého dne Vás uvede citát, který byl vybrán z knih vydaných v našem nakladatelství.

váz., 392 s., cena 200 Kč

Kapesní diář na rok 2020 s liturgickým kalendářem

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvojitá strana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do jednotlivých liturgických období roku vás uvedou myšlenky papeže Františka. brož., 144 s., cena 95 Kč

Liturgický kalendář na rok 2020

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období. brož., 64 s., 55 Kč

Papež František

Modlitba Otčenáš

Kniha obsahuje cyklus katechezí na téma modlitby Otčenáš. Papež František se neustále vrací k zásadní skutečnosti, že jsme v Kristu synové a dcery Otce, který nás nesmírně miluje; odtud pramení i synovská důvěra a smělost, s níž se obracíme k našemu Otci na nebesích. A právě ve světle této víry, která je především vztahem, se nám modlitba Páně rozzáří všemi barvami. brož., 80 s., cena 135 Kč

Papež František

Síla povolání – zasvěcený život dnes

„Prožívte radost ze svého zasvěcení. Buďte radostným svědectvím tohoto zasvěcení.“ V rozhovoru s Fernandem Pradem Svätý otec vypráví o svém povolání ke kněžství. Dále se zabývá tématy, jako je výběr kandidátů k zasvěcenému životu, rolí žen v církvi či formací povolání. brož., 120 s., cena 135 Kč

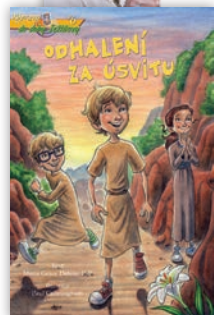
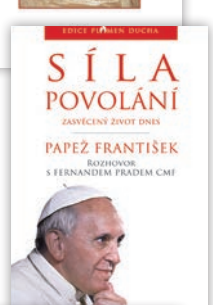
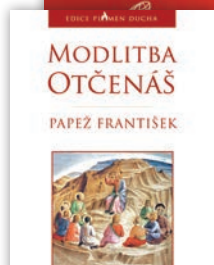
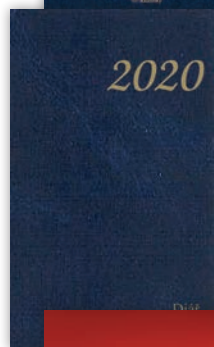
Maria Grace Dateno FSP

Odhalení za úsvitu

Výpravy do doby Ježíšovy, série příběhů pro děti ve věku 6–9 let. V celkem 6 dílech budou tři děti žijící v současnosti zažívat velká dobrodružství pokaždé, když se dostanou do Ježíšovy doby. K tomu nedochází náhodně, ale pokaždé se tak děje, když řeší nějaký „problém“. Cesta v čase zpět a zkušenosti, které tam nasbírají, jim pomohou v realitě řešit otázky tak, jak nás tomu učí evangelium.

V závěrečném dílu se sourozenci opět vrátí do časů Ježíšových, konkrétně do města plného vojáků a děsivé temnoty, kde se stalo něco strašného... Přišli snad i tentokrát příliš pozdě na to, aby se setkali s Ježíšem?

brož., 88 s., cena 99 Kč

Inzerce

TAMMÍM
29.11 - 1.12.2019

**RADOST
Z MODLITBY**

„K TOBĚ, JENŽ MODLITBY SLYŠÍŠ, PŘICHÁZÍ
VEŠKERÉ TVORSTVO.“
Ž 65,3

BOHOSLOVCI ZVOU MLADÉ MUŽE
NA DUCHOVNÍ VÍKEND V SEMINÁŘI

SEMINAR-PRAHA.CZ

Adventní duchovní obnova pro dívky 6. - 8. 12. 2019

„Pane, nauč nás modlit se.“

(Lukáš 11,1)

V klášteře sester boromejek v Prachaticích
Neumannova 142, www.neumannum.cz

Obnovu povede P. Lukáš Bakajsa se sestrami boromejkami

Přijezd: je možný už ve čtvrtek odpoledne od 14 hod.
Duchovní obnova začíná v pátek večer v 17.00 hod
Odjezd: v neděli po obědě

Cena: dobrovolná
Věk: od 17 do 35 let

S sebou: Bibli, růžence, brevlář, spacák, přezůvky, hodinky (pokud možno)

www.boromejky.cz www.hledamnovolani.cz

Přihláška: málem nebo telefonicky
Kontakt: S. M. Vincenta Kořínková
e-mail: vincenta@boromejky.cz
mobil: 723 477 525

